

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

23. ČÍSLO / X. ROČNÍK

8 Kč (11,50 Sk)

9. ČERVNA 2002

Z obsahu:

Věřící laici a dělníci na sociálním poli

Z promluvy Jana Pavla II. ke Sdružení italských křesťanských dělníků

1. 5. 2002

- strana 2 -

Nelítostná instituce milosti?

Katolická sexuální morálka jako nevy-
sychající zdroj kritiky
a předsudků

- strana 4 -

Misericordia Dei

Motu proprio

Jana Pavla II. (dokončení)

- strana 6 -

Globalizace - aneb kdo se bojí Marxe?

- strana 7 -

Konkrétně, jako zázrak

- strana 8 -

»Bravo« mi nesmí do domu

- strana 9 -

I nenarozené dítě má duši, je celým člověkem

Reinhold Ortner

- strana 10 -

Všechny klony mají genetické vady

- strana 11 -

Cestou ve vlaku ICE

»Potkala jsem ctnost nevinnosti«

- strana 13 -

Alessandro Bonvicino: Zjevení P. Marie Filipu Viottimu, hluchoněmému chlapci z hor nad Paitone, které se událo v roce 1532 (viz str. 8).

EDITORIAL

Kdybychom provedli obsahovou analýzu denního tisku z doby před listopadem 1989 a porovnali výsledek s analýzou tisku v současnosti, museli bychom konstatovat, že ani média ovládaná tehdejšími komunisty nebyla vůči katolické církvi zdaleka tak nepřátelsky vyhocena, jako je tomu v současné době. Ani různé výpady ze strany veřejných činitelů nebyly tak časté a tak drze neomalené jako v současnosti. Je stále zřejmější, že katolická církev se v této svobodné společnosti ocitá v prostředí, které je k ní otevřeně nepřátelské.

Jestliže dříve mohla církev vyhlížet den, kdy se ateistický režim zhroutí, dnes je tato vyhlídka daleko chmurnější. Dřívější režim stavěl svou legitimitu na občasných volebních fraškách, při kterých se měnily jen desítky procenta hlasů, které režim neschvaluje. Nyní jsou volby sice svobodné a demokratické, nemůžeme však od nich očekávat v tomto směru žádnou zásadní změnu. Nepřátelství vůči katolické církvi už není v ideologii režimu jako takového, ale v lidském postoji a vědomí značné části obyvatel Čech, Moravy a Slezska podporovaném médií. Proč?

Protože tato církev se stává mnohým nepohodlnou: hlásá morální učení, které neschvaluje současný životní styl založený na požitku, sobectví a sebestřednosti. Dříve se tento rozpor mezi státem a církví pohyboval spíše v rovině ideologické. Dnes přešel do roviny ryze praktické, která se týká každého člověka. Bývalý režim nahrazoval náboženství kultem osobnosti a strany. Dnešní svět už takové pomůcky nepotřebuje, protože je nahradil kultem člověka, který je sám sobě bohem s jeho požitkářstvím, mediálně živým kultem »hvězd«, které jsou symbolem nového životního stylu, a kultem zbožňovaných věcí, ke kterým se přistupuje jako k živým bytostem (shopingy slaví své »narozeniny«, céděčka se »křtí«).

Samozvaný »člověk - bůh« si troufale uzurpuje stále větší práva a pasoval se dokonce za »pána života a smrti«, protože se přitom odvažuje dopouštět činů, které lidstvo dosud pokládalo za odporné ohavnosti a barbarství, vytváří si nový slovník, ve kterém se zločiny proti přirozenosti a lidskosti skrývají za libozvučnější eufemismy včetně »lidských práv« a »svobody«.

Lidé tohoto světa, a dnes už nejen oni, ale i ne jeden z těch, kteří se počítají mezi věřící, kladou otázku, proč se církev »míchá« do takových zcela osobních záležitostí jako je uspokojování »sexuálních potřeb«. Všechny

Pokračování na str. 5

Věřící laici a dělníci na sociálním poli

Z promluvy Jana Pavla II. ke Sdružení italských křesťanských dělníků 1. 5. 2002

Tváří v tvář novým scénářům a rychlým společenským změnám chcete obnovit své úsilí a ujmout se od základů dávného a stále nového úkolu evangelizovat práci a společenský život. A to chcete uskutečňovat v počinání, které se s důvěrou otevírá budoucnosti.

Přijímáte tak výzvu, kterou vyslovilo Jubileum: »Vykročme kupředu s důvěrou. Naše kroky musí být na počátku nového století hbitější, když budeme procházet cestami tohoto světa« (NMI 58).

Proto jste povoláni, abyste byli znovu »pilné včely« sociálního učení Církve, které je cestou a učitelkou, jak odpovědět na velké výzvy současnosti. Studujte sociální učení Církve, hlásejte je všude ve svém prostředí, osmělte se předkládat konkrétní návrhy, které označí bezprostřední ústřední postavení lidské osoby. Zúročte toto drahocenné dědictví tím, že zaktualizujete svou tradiční věrnost Církvi, dělnictvu, hodnotám zdravé demokracie. Buďte vždy rozhodní v uskutečňování poslání bránit člověka, jeho důstojnost, jeho práva, jeho transcendentní dimenzi.

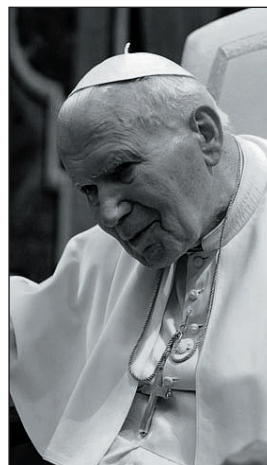
To znamená pracovat konkrétně na výstavbě »společnosti svobodné práce, podnikání a účastenství« (Cent. an. 35), a založit tak nové perspektivy autentického rozvoje.

Je třeba udělat všechno, aby se vytvořily vhodné pracovní příležitosti pro všechny a současně byla zajištěna pro každého

přiměřená odměna. Proto bude nutné postarat se o takové pracovní možnosti, aby nekolidovaly s osobní a rodinnou rovnováhou a nebránily harmonickému rozvoji života jednoho každého. Rychlé změny probíhající ve výrobním způsobu musí být prováděny s moudrostí a s pozorností věnovanou potřebám geografických oblastí a méně podporovaných sociálních vrstev.

Tento odvážný a cílevědomý záměr nesmí přehlížet roli rodiny, první školy sociálních ctností, které jsou duší rozvoje. Sociální politika ať si zachovává zřetel na rodinu, aby se respektoval jak čas potřebný pro práci, tak čas potřebný pro péči o rodinu.

Nemenší důležitost budou mít rozhodnutí, která věnují pozornost dialogu mezi generacemi, aby se zajistila výchova takové mládeže, která bude světlem společnosti jako sůl země a světlo světa.

Fenomén globalizace, nový pojem sociální otázky, ukládá úkol zaměřit všechno

úsilí k uplatnění autentického ducha bratrství. Pevné pouto mezi místní a globální dimenzí vyžaduje, aby v krajinách pokročilejších byla také pocíťována větší odpovědnost ve srovnání s rozvojovými zeměmi. Tato odpovědnost se musí projevit také pokud jde o využívání přírodních zdrojů a ochranu stvoření. To je hluboká, často opakovaná výzva ke »globalizaci solidarity«.

»Globalizace solidarity« je přímý důsledek všeobecné lásky, která je duší evangelia. Buďte stále stejně věrni člověku, kterému budete stejně tak připomínat jeho povinnosti jako chránit jeho práva v kontextu nových sociálních podmínek, ke kterým směřuje světové hospodářství.

Toto je doba pro věřící laiky, kteří dokážou rozpoznat v sociální a pracovní skutečnosti naděje i úzkosti lidí dnešní doby, laiky, schopné svědčit svým životem o »hodnotách Božího království«, i když to někdy vyžaduje jít proti proudu a logice tohoto světa. Je to doba pro laiky, aby v kontextu tolika klamných sociálních nadějí svědčili o naději, která nikdy nezklame (srov. Řím 5,5).

Toto usilovné »misijní« nasazení předpokládá také silné nasazení kontemplativní. Vy víte, že křesťanská kontemplace neodvádí, nýbrž naopak zve k zapojení do dějin. Papež vás vyzývá, abyste byli na počátku tisíciletí živými hlasateli přítomnosti Krista, který kráčí spolu s lidstvem v každé době.

Podle Bolletino Vaticano 1. 5. 2002

Radost z důvěry

Zamyšlení nad dnešními liturgickými texty

Lékaře nepotřebují zdraví

Pán tě dnes zve do školy víry v Boží lásku a slitovnost. Nic není pro tebe důležitější než bezmezná důvěra v Jeho slovo. Miluje tě tak jistě, jako že jitřenka vysvitne, přijde k tobě jako jarní déšť, který zavlaží zemi. Tvá nedůvěra má především jeden důvod: neznáš dosud dostatečně Pána. A tak není divu, že tvoje láska je jako rosa, která záhy zmizí. Proto využij dnešní příležitosti a snaž se ho poznat.

Přijmi s vděčností příklad, který ti stavi před oči apoštol Pavel, když ti připomíná Abrahámovu věrnost. Když si však uvědomíš, kolika výmluvnými a hmatatelnými důkazy lásky a péče tě ve srovnání s praotcem Abrahamem zahrnul Boží Syn, dary, o kterých Abraham neměl ani tušení, a jak velká byla jeho víra ve srovnání s tvou vírou, musíš se cítit hluboce zahanben. Kolika otázkami, kolika námitkami by ses ohradil, kdyby tě Bůh postavil do podobné situace, v jaké se ocitl tento stařec, který nezapochoyboval o tom, že Hospodin rozmnoží jeho potomstvo, i když Sárino luno bylo odumřelé.

Bylo mu to uznáno za spravedlnost kvůli nám, aby ses povzbuzen příkladem jeho víry již nikdy nepokoušel omezovat Hospodinovu dobrotu a moc lidskými měřítky a zkušenostmi a podrobovat svému soudu, zda to, co slibuje, je možné, nebo ne. Tvůj Pán je Pánem i všeho toho, co se ti podle tvého lidsky úzkoprsého náhledu může jevit jako nepřekonatelná překážka pro jeho plány. *Vždyť jeho je svět se vším vsudy*⁽¹⁾. Proto tě nepřestává vzdělávat skrze proroky a zahrnuje tě stále novými poselstvími, abys konečně otevřel své oči a viděl, jak vychází jeho spravedlnost jako světlo.

Ve skutečnosti je tu jen jedna překážka, která může stát v cestě Boží lásce, a tou je tvoje nedůvěra. Není tvou starostí zkoumat, jak si Bůh poradí s tím, co se ti jeví nepřekonatelné, nýbrž zda ty sám vynakládáš všechno úsilí, abys bez výhrad a beze zbytku splnil *Nejvyššímu své sliby*⁽²⁾.

Abrahámová víra byla v dějinách spásy jen jednou dokonale překonána, a to ve chvíli, když čistá Panna uvěřila, že porodí Božího Syna, i když *muže nepoznává*⁽³⁾.

Jak veliký div Boží lásky vzešel z této dokonalé součinnosti Boží moci a lidské víry!

Jistota, kterou ti může zajistit tvá víra a důvěra v nejdobrotivějšího Pána, je ve skutečnosti pro tebe Jeho velikým darem. Je to klíč k trvalé radostné a dobré mysli, k světlu v tvém srdci i v tvých očích, aby svítilo tobě

i druhým. Na všechno, co tě trápí a skličuje, se nadále dívej očima Pána, který obětoval všechno, i svůj vlastní život, aby ti zajistil nejvyšší míru štěstí a dobra. Smutek a skleslost ať nemá místo v tvém srdci.

Platí to i pro onen tvůj smutek, který tě naplňuje nikoliv z osobních důvodů, ale z lásky k Pánu při pohledu na zatvrzele hříšný svět. Ani tehdy, když se trápíš pro ty, kteří jsou ti nejbližší a nejdražší, ale kteří se vzdálili od Pána, nesmí tě takové skličující skutečnosti zbavit tvé víry a důvěry, že nic není ztraceno. Abys ji posílil, pojď za Pánem do Kafarna a přesvědčíš se, že je to právě pohled na hříšný svět, který přiměl tvého Pána, že přišel, aby ho změnil a zachraňoval, co zahynulo⁽⁴⁾. Ježíš vidí dále a hlouběji než ty, který máš před očima jen zjevné a pohoršující skutky hříšných lidí. Důkazem toho je jeden z mnoha zázraků Boží milosti, kterého můžeš být svědkem.

U městské brány tu úraduje celník Matouš. Zkus se na něho podívat nejdříve očima ostatních spolubčanů. Dal se do služeb Heroda Antipy, kolaboranta římských okupantů, a je nástrojem cizí moci. Přijal od nich úrad vymáhače různých poplatků, který navíc zneužívá i k vlastnímu obohacení. Je to tedy nenáviděný a všemi opovrhovaný zrádce, zloděj a podvodník. Aby si vynahrádl nepřízeň okolí, schází se svými kumpány na hostinách hrazených z podvodně nabytých peněz.

Podívej se nyní na něho očima Spasitele: Vidí v něm svého učedníka, kterého si vyvolil a kterého přidruží dokonce ke Dvanácti. On bude jedním z těch, kdo zaznamenají pro všechna budoucí pokolení Jeho slova a skutky, bude hlásat Jeho evangelium a potvrdí je svou krví.

Pán má dostatek důvodů, aby právě toho, jímž ostatní podle svého soudu oprávněně a nenávidně pohrdají, stejně oprávněně miloval. V Matoušovi se stýkají dva zcela protikladné světy, z nichž lidé vidí jen ten první, a jen Bohu je znám onen druhý. Mezi těmi to světy jsou jen tři Ježíšova slova: *„Pojď za mnou!“* Ta postačí k tomu, aby Levi Matouš všechno opustil, *vstal a šel* za Ježíšem.

Obětuj svůj smutek Pánu v oběť za ty, které chce pozvat, aby šli za ním, obětuj ho za ty, kteří ti tento smutek působí. Pán tvou oběť rád přijme: *Vzývej mě v den soužení, vysvobodím tě a budeš mě chválit*⁽⁵⁾.

Bratr Amadeus

(1) srov. resp. žalm 50; (2) tamtéž;

(3) srov. Lk 1,34; (4) srov. Lk 19,20

(5) resp. žalm 50

Liturgická čtení

1. čtení – Oz 6,3-6

Snažme se poznat Hospodina, jako jitřenka jistě vysvitne, přijde k nám jako déšť, jako jarní déšť, který zavlaží zemi. Co mám dělat s tebou, Efraime, co mám dělat s tebou, Judo? Vaše láska je jako ranní mráček, jako rosa, která záhy mizí. Proto jsem je vzdělával skrze proroky, zabíjel slovy svých úst, má spravedlnost jako světlo vychází. Lásku chci, ne oběť, poznání Boha je víc než celopaly.

2. čtení – Řím 4,18-25

Bratři!

Ačkoli Abraham už neměl naději, přece doufal a věřil, že se stane otcem mnoha národů, protože mu bylo řečeno: „Tolik bude tvého potomstva!“ A třeba pozoroval, že jeho tělo je už neplodné – vždyť mu bylo skoro sto let – a že je neplodné i Sárino luno, přece jeho víra nezslábla. Neprovinil se nedůvěrou vůči Božímú zaslíbení, ale čerpal sílu z víry, a tím vzdal Bohu čest. Byl pevně přesvědčen, že (Bůh) má dost moci, aby splnil, když něco slíbí. A proto „mu to bylo uznáno za spravedlnost“.

Ale v Písmě to není řečeno jen kvůli němu, že „mu to bylo uznáno“, nýbrž i kvůli nám. I nám to bude uznáno, když věříme v toho, který vzkřísil z mrtvých Ježíše, našeho Pána. Ten byl vydán na smrt pro naše hříchy a vstal z mrtvých pro naše ospravedlnění.

Evangelium – Mt 9,9-13

Když Ježíš šel (ze svého města), uvídl v celnici sedět člověka, který se jmenoval Matouš. A řekl mu: „Pojď za mnou!“ On vstal a šel za ním. Když byl Ježíš u stolu (jeho) domě, přišlo mnoho celníků a hříšníků a zaujali místo u stolu s ním a jeho učedníky. Když to viděli farizeové, řekli jeho učedníkům: „Proč vás Mistr jí s celníky a hříšníky?“ On to zaslechl a řekl: „Lékaře nepotřebují zdraví, ale nemocní. Jděte a naučte se, co znamená: ‚Milosrdenství chci a ne oběť.‘ Nepřišel jsem totiž povolát spravedlivé, ale hříšníky.“

Nelítostná instituce milosti?

Církev a sexualita – papež a pilulka – katolická sexuální morálka jako nevysýchající zdroj kritiky a předsudků

Často slyšíme: Právě katolická sexuální morálka se svou prudérností a nepřátelským postojem k tělu ukazuje, že církev se svým učením míjí s člověkem. Proč se vůbec míchá lidem do ložnic? Sexualita je něco zcela přirozeného. Tady údajně není čím hřešit... tak soudí celá řada lidí, někteří proto, aby ospravedlnili svůj způsob života. Ve skutečnosti by se jim vyplatilo, kdyby se v klidu zamysleli nad tím, co církev vlastně říká...

Právě dnes, kdy pastorační odborníci při heslu »sexuální morálka« upadají do řečnického vzrušení a začínou s nekonečnými výklady a používají a opakují obraty jako »celostně-osobní dimenze odpovědného partnerství«, »láskyplné vzájemnost v objevování svého já ve vztahu k ty« nebo »nezbytný souzvuk sexuality a lásky«, vyplatí se podívat se zblízka na tuto záležitost. Sexualita patří k manželství, mimo které nemá místa. Buďto manželství a věrnost, nebo zdrženlivost. To je v několika málo slovech přibližně jádro katolické sexuální morálky. To je církevní příkazání čistoty. Kdo prodává něco jiného, klame své současníky.

Paradox nebo pokrytectví?

»To je tvrdé«, říkají jedni. »Nenormální a hloupost!« říkají druzí. A opravdu: Kdyby křesťanství přišlo na svět jen proto, aby tu zajistilo věrné přívržence přísné sexuální morálky, dávno by už ze světa zase zmizelo. Je to tedy paradox, nebo ještě hůře – čisté pokrytectví? Někdo by mohl říct: Církev nakládá svým členům břemena, i když je obecně známo, že jsou nesnesitelná. Vyzvedává vysoko ideály, aby demonstrovala svou ctnostnost, a přitom se nestará, že věřící hynou pro nedosažitelnost těchto ideálů.

Tímto způsobem je možno udělat církev pro její přísnost mravů svou vlastní žalobkyní. To je oblíbená hra, která především dnes nejlépe funguje. Mezitím se úspěšně dovršila tzv. »sexuální revoluce«. Přirozený stud ještě z člověka zcela ne-

vypřchal. I dorůstající generaci poněkud brzdí. Zdá se, jakoby to bylo něco vrozeného. Ale jinak padly všechny zábrany. Pojmy jako čistota, nevinnost, zdrženlivost jsou lidem k smíchu, znějí podobně jako hloupost, choroba, podvívání; neomezené vyžívání se v sexualitě se pokládá za lidské právo, jediná starost je vystříhat se nechtěných následků.

Sexuálně »osvobozený« svět

Na obrovských bilbordech se nabízejí kondomy, které nenabízí výrobce, ale jedno spolkové ministerstvo. V médiích a propagandě průmyslu pro volný čas jakoby pracovali lidé, kteří jsou bezvýhradně zainteresováni na tom, aby normální občany uvedli do stavu trvalého sexuálního vzrušení. Snad to podporuje nákupní horečku nebo je za tím něco jiného. Národ, kde večer co večer alespoň virtuálně bouchá šampaňské, neklade alespoň žádné nepříjemné otázky. V každém případě matky a otcové »sexuální revoluce« mávají jedním argumentem: sexuální rozkoš je přirozená potřeba jako

všechny ostatní potřeby. Když se člověk naučí ji svobodně a přirozeně uspokojovat jako rozkoš z dobrého jídla, tělesného zotavení nebo z dobré hudby, vyřeší se tím všechny problémy jako úzkosti a neurózy, maloměšťácké upepání i sexuální násilí, především vůči ženám.

V tomto sexuálně »osvobozeném« světě pak představuje církev se svými morálními představami přirozeně něco zlého: v nejlepším případě vypadá jako předpotopní a naivní, v nehorším jako původce onoho sexuálního zotročení, které je půdou, na níž mohly vyklíčit zárodky pro všechny nežádoucí následky potlačované sexuality.

Že však ve skutečnosti sexuální »osvobozený« svět je pouhý mýtus, dokazují čísla, která by mohla platit za ukazatele stup-

ně humanizace kultury a pohlavnosti. Ukazatel rozvodů, jejichž počet se nebezpečně blíží počtu uzavřených sňatků a s tím spojený počet rozvodových sirotků, nepřetržitý řetěz zpráv o sexuálních deliktech a zvrátenostech, potratová statistika, která je pro blahobytné země Západu opravdu skandální: tato data mohou být těžko dokladem, že spolu se »sexuální revolucí« začal ráj na zemi.

Rozkoš a plození

To, co začalo, je spíše všeobecné odtržení sexuality od plození, které sice má své místo i mezi polovičatými partnerskými vztahy, ale zde se mění ze sexuálního aktu na akt medicínsko-technický. Zatímco pohlavní rozkoš se má prožívat jako hra a vášně, bere si plození na starost medicína. Diskuze o prenatální diagnostice ukazuje dokonce cesty, které nemají daleko k vizím hororu a holokaustu.

Dokonce ani katolíci to nechtějí slyšet, že to byl od Pavla VI. prorocký čin, když ve své encyklice *Humanae vitae* varoval před zrušením svazku mezi sexuálním aktem a plozením. Četní ochotní rádci doporučovali papeži, aby v rámci manželství nevykloučoval zcela umělou regulaci otěhotnění. Ale papež musel nějak tušit, že pilulka je něco více než jen ochrana před nežádoucím otěhotněním nebo rizikovým těhotenstvím.

»Papež zakázal pilulku!« křičela tehdy média i četní věřící. Někteří kněží si rvali vlasy: Jak to máme věřícím vysvětlit? Začal masový odchod z církve. Rok 1968, kdy se encyklika *Humanae vitae* objevila, byl pro mnohé předělem, rokem,

kdy mnoho katolíků vypovědělo poslušnost své církvi.

A zde je opět jeden paradox. Církev stanoví zákazy, je si při tom vědoma, že mnoho lidí na ně nebude dbát, a přece nijak nepodléhá panice. Ukazuje lidem ideál, při čemž ideály se nevyznačují právě tím, že by se odrážely v průměrném chování širokých mas. Ideál bude mít vždy nádech něčeho nedosažitelného. A církev přesto trvá na své sexuální morálce a s tím přijímá i nebezpečí, že bude vyhlášena za »nelitostnou instituci milosti«, která požaduje něco paradoxního, anebo ještě hůře, pokryteckým způsobem vyzvedává principy, aniž by se starala o to, že lidé na jejich dodržování ztroskotají.

Silný sexuální pud

To má dvoji důvod. Průdevším je to přesvědčení, že sexualita a předávání života patří nerozlučně k sobě a manželství je pro to tím nejvhodnějším a nejpřirozenějším prostředím (v tomto přesvědčení není církev osamocena, nýbrž je to společný princip všech kultur). Při všem vysokém oceňování sexuality jak v Písmě svatém, tak v hlásání církve obsahuje katolická sexuální morálka také určitý pesimistický rys. Pesimistický v tom smyslu, že žádný farář v souvislosti s tématem sexuality nevybízí k nekontrolované

a škodí tak sám sobě, poněkud kulhá. Nikde na světě nesedí muži ve videokabinách a nehledí na filmy, jak se připravují řízky. Také není nic slyšet o nočních klubech, ve kterých by se za dráždivé hudby odhalovala křupavá husí pečínka.

Sexuální žádostivost není jen tak silná, jak silný může být hlad. Tihne totiž jako žádný jiný pud k tomu, aby člověk ztratil sebekontrolu, takže se síla jeho vůle lá-

me a on je puzen k jednání, které už není přirozené a které církev zcela jasně nazývá hříchem. Na druhé straně má sexualita podíl na božské síle předávat dále život. To všechno je pro církev dostatečným důvodem, aby se neodchylovala od toho, že lidská pohlavnost potřebuje své pevně vymezené místo, kde se tyto protiklady a napětí vzájemně vyrovnávají.

Druhý důvod, proč církev v tomto tak silně sexualizovaném světě trvá na své přísné morálce (buď to manželství a absolutní manželská věrnost, nebo dokonalá zdrženlivost), je přesvědčení, že podle těchto ideálů je nejen možné žít, ale že je to současně ta nejlepší cesta. To ovšem předpokládá, že celý život člověka je křesťanský, což neznamená, že je vždy a ve všem dokonalý. Ale to také znamená, že je třeba mít plnou účast na životě církve, nést spolu s ní její misijní poslání, přijímat pravidelně a s plným užitkem svatě svátosti a cvičit se v křesťanských ctnostech.

Kdo vyjímá sexuální morálku jako zkušební kámen katolictví, může jen ztroskotat. Jak všechno v křesťanském životě, musí být úsilí o spořádanou sexualitu katolického křesťana podporováno také těmi ostatními, kteří smýšlejí jako on: rodinou, farností, společenstvím věřících. Bez toho to často při nejlepší vůli nejde.

Z Komma 11/2002
přeložil -lš-

EDITORIAL - pokračování ze str. 2

»církvní zásahy« v této oblasti nejsou ve skutečnosti nic jiného než pomoc, aby si člověk povážlivě náchylný ke zlému zachoval svou důstojnost a úctu k sobě i druhým a s tím i sám sebe a svůj rod. Takové »zásahy« jsou tím potřebnější, čím více se člověk vystavuje nebezpečí sebezničení tím, že zaslepeně zneužívá své svobody a překračuje hranice své přirozenosti. Církev nemůže souhlasit se zákonodárstvím, porušujícím přirozený i božský zákon. Vzájemné odcizení odlišností pojmů a hodnot je už dnes tak velká, že se ztrácí možnost vzájemného porozumění. A tak, jak se tyto názorové protiklady v této oblasti stále více vyhrocoují, musíme počítat i s tím, že církev bude stále více tlačena ke zdi, a to i za použití mocenských prostředků, jinými slovy můžeme se v docela dohledné době, především v rámci globalizace, dočkat situace, kterou známe jako otevřené pronásledování.

Pseudobožská suverenita člověka nicméně dostává povážlivé trhliny. Novodobý »bůh« je nucen konstatovat, že jej může nepříjemně překvapit (zvenčí i zevnitř) ještě suverénnější příroda, kterou zdaleka neovládá a nepoznává tak dokonale, jak se domnívá, ale co horšího, může ho nepříjemně překvapit také jiný neméně suverénní člověk, který podobně jako on jedná v přesvědčení, že má právo podle svých osobních či skupinových zájmů rozhodovat o tom, co je dobré a co je zlé. Když se taktó postaví »bůh« proti »bohu«, vznikají těžko řešitelné situace, které všechny hodnoty založené na požitkářské jistotě a samozřejmé suverenosti rázem stavějí na hlavu a nesou s sebou tragické následky širokého rozsahu.

Nesmílovaná a nekompromisní příroda je trvalým a výmluvným svědkem, že navzdory módnímu subjektivismu stále existuje a platí objektivní Řád a neměnná věčná Pravda, kterou musí ve vlastním zájmu respektovat i bytosti obdařené darem svobodné volby. Jako zastánci této **Pravdy** nejsou tedy křesťané nijak neosvěceni nebo zaostali, právě naopak. Máme nejen právo, ale i povinnost trvat na tomto svém přesvědčení a získat pro ně i ty ostatní, a to nikoliv proto, abychom se vyhnuli narůstajícím obtížím, ale abychom pomohli všem uchránit se závažného sebeohoržení. Nechápu nás a odmítají. To je bolestné, ale musíme si uvědomit, že to, co z věčné pravdy známe, nemáme ze své hlavy. Mohli jsme stejně dobře patřit k těm nechápajícím a odmítajícím. Musíme tedy důvěřovat nikoliv sobě a své diplomatické výmluvnosti a organizační obratnosti, ale Tomu, který si nás povolal jako Matouše, abychom byli jeho svědky. A využívat pomoc, kterou nám zcela po svém a iniciativně jako v Káně vytrvale nabízí jeho Matka.

bezbréhé aktivitě, nýbrž stále také varuje (i když bohužel nyní je na toto téma málokdy něco v kázáních slyšet). Pohlavnost člověka je přece jen něco jiného než hudební nadání nebo chuť k jídlu. Často vyslovované přirovnání, že je třeba sexuální žádostivost držet na uzdě podobně jako chuť k jídlu, protože jinak se člověk stane nezřízeným

MISERICORDIA DEI

Motu proprio Jana Pavla II. o praxi svátosti smíření (dokončení)

Kdy je možno použít společného rozhřešení

4. Rozhřešení více kajčniců najednou bez předchozího jednotlivého vyznání formou společného rozhřešení, jak to předepisuje Kodex církevního práva v kánonu 961, je třeba používat ve světle a v souladu s dřívějšími normami. Je to totiž svou povahou výjimečné opatření (srov. Rec. et Paen. 32) a může být použito výlučně v těchto případech:

1° Jestliže hrozí nebezpečí smrti a čas nedovoluje knězi nebo kněžím, aby vyslechli zpověď jednotlivých kajčniců;

2° Jestliže nastala závažná nutnost, totiž tehdy, kdy pro veliký nával kajčniců není dostatek zpovědníků, aby mohli v náležitém čase vyslechnout zpovědi jednotlivců, takže by kajčnici bez vlastní viny byli nuceni dlouho zůstat bez svátostné milosti nebo svatého přijímání; za dostatečnou se však nepovažuje situace, kdy nemohou být k dispozici zpovědníci pouze z důvodu velkého návalu kajčniců, jaký může nastat o velké slavnosti nebo pouti (KCP kán. 961 § 1).

Co se rozumí »závažnou nutností«, upřesňuje se následovně:

a) Jedná se o objektivně výjimečnou situaci, jaká může nastat v misijním území nebo ve farnostech rozptýleně žijících věřících, kam může kněz přijít pouze jednou nebo několikrát do roka, když mu to dovolí válečné nebo meteorologické podmínky nebo jiné podobné okolnosti.

b) Oba v kánonu vymezené předpoklady pro těžkou nouzovou situaci se nesmí navzájem oddělovat; proto nikdy nevystačí pouze nemožnost pro nedostatek kněží vyslechnout »řádně« během přiměřené doby»

jednotlivé zpovědi; tato nemožnost musí být spojena s okolností, že by jinak kajčnici byli nuceni bez vlastní viny »delší čas« zůstat bez svátostné milosti. Proto je nutno posoudit celkovou situaci kajčniců a diecéze se zřetelem na pastorační organizaci a na přístupnost svátosti smíření pro jednotlivé věřící.

c) První podmínka, kdy není možno »řádně« a v »přiměřeném čase« vyslechnout zpovědi, se vztahuje pouze k času pro platné důstojné poskytnutí svátosti, k čemuž delší pastorační rozhovor není nezbytný a může být uskutečněn v jinou vhodnější dobu. Tento oprávněně přiměřený čas, během kterého mohou být vyslechnuty zpovědi, závisí od reálných možností zpovědníka resp. zpovědníků a samotných kajčniců.

d) Co se týká druhého předpokladu, je třeba rozumně posoudit, jak dlouhé musí být období, kdy má věřící postrádat svátostnou milost, aby se jednalo skutečně o nemožnost, ve smyslu kán. 960, pokud nehrozí nebezpečí smrti. Toto posouzení je nerozumné, když se zkrusluje fyzická nebo morální nemožnost, jak by tomu bylo na příklad v případě, že se

za onen »delší čas« odloučení pokládá období kratší než jeden měsíc .

e) Není přípustné situaci zdánlivé těžké nouze vytvářet nebo jí dát vzniknout nedbáním výše uvedených norem (Odst. 1 a 2), zanedbáváním řádného poskytování svátosti, a ještě méně, jestliže k ní dochází, protože věřící dávají přednost společnému rozhřešení, jako by se jednalo o normální a oběma v rituálu popsaným formám rovnocennou možnost.

f) Velký nával věřících sám o sobě nepředstavuje dostatečnou nouzovou situaci ani při velkých slavnostech nebo poutích, ani z turismu vzniklých podmínek nebo jiných důvodů, které souvisí se zvýšenou mobilitou lidí.

Právo rozhodovat o použití společného rozhřešení

5. Rozhodnutí o tom, zda podle kán. 961, § 1, 2° jsou splněny požadované předpoklady, nepřísluší zpovědníkovi, nýbrž »diecéznímu biskupovi; ten může určit případy této nutnosti za použití kritérií, na nichž se shodli členové biskupské konference« (KCP kán 961, § 2). Tato pastorační kritéria musí vyjadřo-

vat úsilí o plnou věrnost jednotlivých míst k základním kritériím formulovaným obecným pořádkem Církve, která se opírají o samotnou svátost v jejím božském ustanovení.

6. Protože v záležitosti tak podstatné pro život Církve má zásadní význam, aby mezi jednotlivými episkopáty světa panovala harmonie, musí jednotlivé biskupské konference v souladu s kán. 455 KCP co nejdříve předložit Kongregaci pro bohoslužbu a svátostný řád text norem, které ve světle překládaného Motu proprio s použitím kán. 961 KCP buďto chtějí vypracovat nebo aktualizovat. Přitom nebude na škodu požadovat stále větší společenství mezi biskupy celé Církve, přičemž budou věřící vybízeni, aby hojněji čerpali z bohatých pramenů Božího milosrdenství ve svátosti smíření.

V rámci této výměny informací budou diecézní biskupové informovat své biskupské konference, zda v oblasti jejich jurisdikce nastávají, či nenastávají případy těžké nouze. Bude pak úkolem biskupských konferencí, aby informovaly uvedenou kongregaci o skutečné situaci na svém území a o eventálních změnách, kdykoliv je později zjistí.

Nezbytná osobní dispozice kajčniců

7. Co se týká osobní dispozice kajčniců, zdůrazňuje se toto:

a) »Aby křesťan mohl platně užít svátostného rozhřešení uděleného více kajčnicům, vyžaduje se nejen, aby byl vhodně připraven, ale aby si zároveň předsevzal, že jednotlivě přízná v přikázané době těžké hříchy, které nyní takto nemůže vyznat« (KCP kán. 962, § 1).

b) Pro věřící má, »pokud možno i v případě nebezpečí smrti předcházet povzbuzení, aby se každý snažil vzbudit úkon lítosti« (KCP kán. 962, § 2).

c) Je jasné, že kajčnici, kteří žijí ze zvyku v těžkém hříchu

SOCIÁLNÍ KATECHISMUS NA OBZORU

Kardinál Van Thuan oznámil v Padově, že během jednoho roku vyjde kompendium katolického sociálního učení. V tomto sociálním katechismu katolické církve bude řeč o takových tématech jako lidská osoba, rodina, sociální řád, role státu, demokracie, práce a mzda, nezaměstnanost, chudoba a bliženská láska, životní prostředí, krása stvoření, mezinárodní společenství, migrace.

Kardinál dodal, co to dnes znamená pracovat pro mír a spravedlnost ve světě, a jmenoval osmero blahoslavenství jako morální východiska pro všechny, kdo chtějí působit v politice.

»Blahoslavený odpovědný a čestný politik, který pracuje pro obecné blaho, vede důsledný dialog, zasazuje se o změny z křesťanského hlediska, naslouchá lidem i svědomí a Bohu.«

»Blahoslavený politik, který nemá strach z pravdy a nedá se zviklat sdělovacími prostředky.«

Kat-net 6. 5. 2002

a nemají v úmyslu svou situaci změnit, nemohou přijmout platně společné rozřešení.

8. Při zachování povinnosti alespoň jednou za rok upřímně vyznat své těžké hříchy (KCP 989) přistoupí ten, komu byly společným rozřešením odpuštěny těžké hříchy, při nejbližší příležitosti k jednotlivému vyznání hříchů, a to před tím, než přijme další společné rozřešení, pokud tomu nezabrání vážný důvod (KCP 963).

Povinná vybavenost pro udělování svátosti smíření

9. Pokud jde o místo a vybavenost k slavení svátosti, je třeba mít na zřeteli:

a) »Vlastním místem pro svátost smíření je kostel nebo kaple« (KCP 964, § 1), při čemž je jasné, že pastorační důvody mohou ospravedlnit udílení této svátosti i na jiných místech; (srov. KCP kán. 964, § 3).

b) náležitost zpovědnice stanoví normy biskupské konference, které musí zajistit, aby vždy byla na viditelném místě zpovědnice opatřená pevnou mřížkou mezi kajcíkem a zpovědníkem, aby jich mohli svobodně použít věřící i zpovědníci, kteří si to přejí.

Potvrzuji, že všechno, co je obsaženo v tomto apoštolském listě ve formě Motu proprio, má trvalou platnost a bude dodržováno počínaje dnešním dnem bez ohledu na jiná protichůdná nařízení. Všechno, co jsem v tomto listě stanovil, má podle své povahy platnost i v ctihodné východní katolické církvi v souladu s příslušnými kánony vlastního kodexu.

Dáno v Římě u svatého Petra 7. dubna, v neděli ve velikonočním oktávu neboli neděli Božeho milosrdenství roku 2002 ve dvacátém čtvrtém roce našeho pontifikátu.

Jan Pavel II.

Pracovní překlad.
Mezizitulky a zvýraznění
redakce Světla

Globalizace – aneb kdo se bojí Marxe?

Naléhavý úkol: najít nový sociální model světového hospodářství

Ten, kdo nehledá své uspokojení jen v hospodářském růstu, ale zajímá se i o přírodovědecké a technické inovace, platí vždy za konzervativního. I tehdy, když bere ohled na duchovně morální pokrok a usiluje o něj. Když se tyto otázky přehlížejí, stává se však přítomnost plagiátem minulosti, ze které se nikdo nepoučil.

To, co dnes označujeme za »globalizaci«, není nijak zvláště originální. Je to spíše strašně než originální, když se na tento fenomén podíváme z hlediska těch, kteří na globalizaci jediné doplácí, tzn. rozvojových zemí. Ty totiž poznaly »zatahování do celosvětového hospodářství« velice dobře. To si přece razilo cestu již v 16. století v důsledku španělské kolonizace Ameriky. Na sociální problémy této rané formy globalizace reagovali španělští sociální etikové požadavky lidské důstojnosti a lidských práv. Ve stínu konkvistádorů rozvíjel František de Vitoria základy práva národů a pravidla ekonomického jednání, které měly platit všeobecně a recipročně. Úsilí o zakořenění tohoto základního celosvětového společenského řádu patří k trvalým zásluhám kardinála Josefa Höffnera. Naproti tomu většina moderních globalizačních teoretiků projevuje svou originalitu v tom, že vůbec nejsou sečtělí a neznají dějiny.

Svět podle jejich obrazu

Další podnět ke globalizaci s novými sociálními problémy přineslo 19. století. V roce 1848 popsal jeden teoretik – kdo by to mohl být? – k jehož rodnému domu v Trevíru dnes putuje jen několik málo čínských turistů, vznikající situaci následovně: »Potřeba stále širšího odbytu výrobků žene buržoazii k lovu po celé zeměkouli. Všude se musí zaháznit, všude rozbudovat, všude zajistit vazby. Buržoazie vykořisťováním světového trhu uspořádala produkci i spotřebu kosmopoliticky. K velké lítosti reakcionářů pošlapala národní základnu průmyslu. Prastaré národní průmysly jsou zničeny

a dále se ničí. Zatlačují je nové průmysly, jejichž zavedení je životní otázkou civilizovaných národů. Buržoazie strhuje rychlým zlepšováním výrobních nástrojů, usnadňováním komunikace všechny národy, i ty nejbarbarsější, do civilizace... Jedním slovem, vytváří si svět podle vlastního obrazu.«

Na globalizaci kapitalismu, kterou Marx popisuje nikoliv bez obdivu, míří především tato věta z Komunistického manifestu: »Národní odlišnosti a protiklady národů mizí stále více a více s rozvojem buržoazní, se svobodou obchodu, světovým trhem, shodností průmyslové výroby a tomu odpovídajících životních podmínek.«

Zde jako v jiných bodech se Marx osvědčil jako bystrozraký analytik. Ale jeho diagnózy a terapie obsahují ideologické předsudky a návrhy celosvětového nového revolučního řádu, který se osvědčil jako katastrofální. Nicméně v »nebezpečných vzpomínkách« na něho se musíme ptát: Nenabyla kritika kapitalismu nové aktuálnosti? Již dávno před Marxem kritizovali katolíci intelektuálové kapitalismus. A pozdější mezitím ochromené katolické sociální hnutí se mu pokoušelo sociálně politicky konkurovat.

Otázky, otázky, otázky ...

Tyto dějiny musí mít na paměti především ti národohospodáři, kteří ještě berou vážně termín »sociální« a chtějí ho uplatnit na mezinárodní úrovni. Nevytváří se celosvětově nová akumulace a monopolizace kapitálu, takže tím trpí mezinárodní soutěž? Není »střední stav« postupně likvidován? Nevede oddělení finančního a reálného

hospodářství k divokým spekulacím a deformaci cen? Jak je tomu se skloubením vědomostí, kapitálu a práce v globálním burzovním světě, kde vládne krátkodobé myšlení v rámci akcí a okamžitého zisku? Nejsou politika, kultura, sociální a ekologická regulace přehlušeny ekonomickými zájmy? Nevytvářejí se nové třídy uvnitř i vně národního hospodářství? Nehrozí nové sociální konflikty mezi nemanjetnými a privilegovanými vlastníky vědění i kapitálu? Nehrozí další zbídačování celých kontinentů v důsledku migrace? Není třeba nastolit »nové« sociální hospodářství v celosvětovém měřítku, aby byl odvrácen hrozící chaos a byly vytvořeny uspořádané poměry, ve kterých by vůbec bylo možné odpovědné hospodářské chování?

Hlavním sociálně etickým problémem není zde hospodářská strategie jednotlivých podnikatelů, nýbrž takové politické uspořádání podmínek, ve kterých je možno globálně operovat. A to ve smyslu efektivnosti i mravní odpovědnosti. Že zde zasluhuje zohlednění především t.zv. třetí svět, vyplývá již z toho, že představuje tři čtvrtiny světového obyvatelstva, ale zatím vůbec nemůže požívat předností globálního hospodářství. Konkurenční neschopnost těchto zemí vede k tomu, že jim přístup k světovému trhu zůstává zavřený. Základní otázka zní: Jak může být tento trh uspořádán tak, aby působil jako spravedlivý a překonával chudobu ve prospěch rozvojových zemí? Někdy je totiž velmi užitečné bránit pozice druhých pro ochranu svých vlastních. Není třeba hned hrozit Marxem.

Z Komma 11/2002 přeložil -ra-

Konkrétně, jako zázrak

V malém kostele u svatyně v Paitone v provincii Brescia je něco obdivuhodného: Obraz malíře Moretta, na kterém je zobrazeno, jak se Matka Boží zjevila hluchoněmému chlapci v roce 1532. Obraz s obdivuhodnou historií: provedený na příkaz malého očitého svědka.

Pravdivěji už to ani nešlo! Člověk má dojem, jako by se toho mohl dotýkat. Konkrétně, od černého závoje, prostého bílého šatu až k plné tváři mladé matky. Měkká, kompaktní postava, která vystupuje ze stejně realistického pozadí a vyplňuje takřka celý prostor obrazu. Stejně tak velká se musela jevit malému chlapci. Tak jak ji vidí, když stojí vedle ní a drží v ruce košík plný jahod, v krátké kazajce a bosý a vzhlíží k ní nevěřícím zrakem. Je to jako snímek jednoho okamžiku ve vzdálené minulosti v srpnu před pěti sty lety, kdy se tomuto chlapci z hor nad Paitone Filipu Viottimu, od narození hluchoněmému, zjevila Matka Boží, když byl sbírat jahody. Ano, právě ona, a nikdo jiný. V roce 1532.

Kdyby nám malíř Alessandro Bonvicino zvaný »il Moretto« (Tmavovlasý) nezanechal tento záběr jednotu okamžiku, který namaloval tak věrně, jako by se přihodil jemu, upadly by podrobnosti této události zcela do zapomenutí. Ale takto je máme přímo před očima. Jasně a zřetelně, realisticky. Na tomto obraze není nic vyumělkovaného, šablonovitého, manýrovitého. Je nemožné nenechat se uchvátit kouzlem této malby nad hlavním oltářem svatyně v Paitone. Vyzývá nás totiž jako veliké *ex voto*, které čeká jen na to, aby nás vtáhlo do středu události. A jak by tomu také mohlo být jinak: »Zjevení, ale konkrétní, uskutečněné z pozemské důvěry a vzdálené každé halucinaci«, zní úsudek známého kunsthistorika Roberta Longiho o tomto mistrovském

díle Moretta. A právě pro tento realismus neváhal obraz srovnat s obrazem Matky Boží v Loreto, která se zjevila dvěma starým z lidu jako *Madonna dei pellegrini* (Matka Boží poutníků) od Caravaggia.

Mimořádná bravura Caravaggia předchůdce neříká však všechno. Za obrazem totiž něco tkví. Pokud ovšem chceme naslouchat celému příběhu a také mu uvěřit.

Pohled na oltář mariánského kostelíka

Vypráví se, že malý hluchoněmý Viotti, Matkou Boží zcela uzdravený, se odebral na městský úřad, aby o události podal zprávu, jak mu Matka Boží uložila. Řekla mu také, že si přeje, aby na pahorku byl k její cti zbudován kostel. A vzhledem k tomu, že o tom vyprávěl dříve hluchoněmý a nyní náhle

uzdravený chlapec, nikdo se neodvážil o tom pochybovat. Biskup z Brescie Matteo Ugoni nijak dlouho neváhal, vydal povolení k stavbě svatyně a nařídil, aby kámen, na kterém Matka Boží stála, byl zazděn do oltáře. Pak biskup pověřil jednoho z nejslavnějších lombardských malířů, aby zjevení zobrazil. Byl jím právě »il Moretto«. Ten si údajně nechal všechno od chlapce vypravovat a podle jeho pokynů se dal do díla. Ale ať se namáhal jak chtěl, nedařilo se mu propůjčit obrazu tvář Panny Marie. Pokaždé, když obraz ukázal chlapci, zakroutil Viotti hlavou a řekl, že se vůbec nepodobá té, kterou spatřil. Jedné noci se však Morettovi zjevila Matka Boží, kterou viděl malý Viotti. Hned příštího rána přistoupil nejdříve ke zpovědi a pak se dal opět do práce. Nedal si pokoj, dokud obraz nedokončil. Když ho pak ukázal Viottimu, chlapec ihned zvolal: »Ó ano, to je ona! Ted to souhlasí!«

»To je ona!« Stejně neuvěřitelný úžas, který můžeme slyšet z těchto slov, je vepsán také do tváře chlapce, kterého Moretto namaloval. Kompaktnost Mariiny postavy spojená s dojemnou něžností celé kompozice je možno již pokládat za malý zázrak, vnesený do této malby, která je jednou z »nejosobnějších«

»To je ona!« Stejně neuvěřitelný úžas, který můžeme slyšet z těchto slov, je vepsán také do tváře chlapce, kterého Moretto namaloval. Kompaktnost Mariiny postavy spojená s dojemnou něžností celé kompozice je možno již pokládat za malý zázrak, vnesený do této malby, která je jednou z »nejosobnějších«

Mariánský kostelík v italské Paitoně, v provincii Brescia

umělcových děl a která musí být podle historiků nejvěrnějším podáním chlapcova vyprávění. Vzhledem k této absolutní věrnosti originálu si těžko můžeme představit, jak velice musel malíř usilovat o to, aby se ani o píď neodchýlil od chlapcova vyprávění. Jak je možno si vysvětlit tu absolutně prostou podstatnost, která toto dílo odlišuje od jiných děl zobrazujících zjevení, tu velikou svobodu obrazu, která nemá v sakrální ikonografii obdobu, i zvláštnost každého detailu, od košíku s jahodami až po Mariin závoj: je však také pravdou, že můžeme na postavě Matky Boží pozorovat, jak zjistil Giovanni Testori, že malíř v úsilí podat všechno, co mu chlapec vyprávěl, jak jen možno nejvěrněji, představil Matku Boží značně větší a nechal se strhnout nikoliv fotografickým, ale fyzickým a citovým zvětšením. Ve skutečnosti je právě z tohoto »gigantického« znázornění Matky Boží zcela jednoznačně jasné, že i historie tohoto obrazu má v sobě něco nadpřirozeného. Tak nepřehlédnutelný velikostní rozdíl mezi Matkou Boží a dítětem, ve které se zračí nejen úcta, ale i poklona, dělá z malého chlapce toho, kdo o Marii rozjímá, jakoby sám malíř očima dítěte rozjímá o Matce Boží. Když mluvíme o zázraku...

Ve skutečnosti je celá historie této svatyně spojena se zázračnými událostmi. Stačí se podívat na nesčetná *ex voto*, která visí na stěnách, nebo prolistovat staré modlitební knihy a objevit zde znovu ony modlitby, které hovoří o staletí staré úctě a prosté přichylnosti zbožného lidu. V jedné staré modlit-

bě se tu říká: »Vzpomeň, ó milostivá Panno Maria, že nebylo slýcháno, aby někdo odešel z Tvé svatyně, aniž by slyšel hlasy, které s velkou důvěrou prosí o Tvou pomoc a Tvou ochranu (...) Vzpomeň, milostivá Panno, že svým zjevením na tomto pahorku jsi přislíbila ochranu (...) a přehojnou míru svým milostí (...) a pro ty, kteří Ti zde na zemi věrně sloužili, je Tvoje láska v nebi jistá na věky.« Je třeba sem přijít 15. srpna na Nanebevzetí Panny Marie, kdy se zde slaví pouť, a tisíce poutníků procházejí touto svatyní.

Náklonnost a úcta. V podstatě Maria nic jiného nechtěla, než to, když se z horizontu tohoto pahorku zjevila malému chlapci. Chtěla jen úctu svých dětí a neváhala splnit své sliby stejně zde jako na jiných místech jí zasvěcených. A těch je

právě v této oblasti neuvěřitelně mnoho. Zvláště zde v provincii Brescia se to jimi hemží. Je jich tu možno napočítat na dvě stě. A většina z nich má co do činění se zjevením. Zvláště v 16. a 17. století byla Matka Boží všude přítomná a rozdávala přemíru své útěchy a jiných svých milostí. A tak platí pro svatyni v Paitone i pro ostatní to, co je napsáno latinsky na průčelí jednoho malého kostela zasvěceného Matce Boží ve Val Chiavena: »Pojď a vstup dovnitř, do átria tohoto chrámu. Věz, že v této svatyni všechno hovoří o Matce Boží. Pamatuji, že ti, kteří ji nevzývají, by si nikdy nezoufali, kdyby ji měli za Ochránkyň. Kdo ji neprosí s náklonností k ní jako Přímluvkyni, ubližuje sám sobě.«

Z 30giorni 2/2002
přeložil -lš-

Poselství Královny míru

Drahé děti!

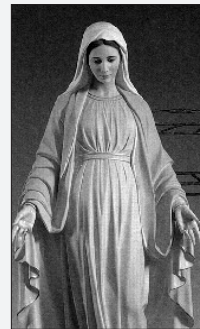
Dnes vás zvou, abyste postavily modlitbu na první místo ve vašem životě.

Modlete se děti moje, a modlitba ať je vám radostí. Já jsem s vámi a přimlouvám se za vás všechny; a vy, děti moje, buďte radostnými nositeli mých poselství.

Váš život se mnou ať je radostí.

Děkuji vám, že jste přijaly mou výzvu!

Medžugorje, 25. 5. 2002

Dokážeme se těšit z Boží a Mariiny radosti?

Dnes nám Gospa hovoří o radosti. Nenazývají ji snad její přátelé „Radost všech radostí“?

Náboženství je nám často synonymem povinnosti a modlitba synonymem nudy, zatímco tu jde především o zamilovaný vztah. Velcí mystikové vidí jejich vztah k Bohu jako milostnou hru, kde to, na čem záleží, je radost druhého. Svátá Terezička říkala, že všechno dělá proto, aby dělala radost Ježíšovi.

Vskutku, nemáme hledět na modlitbu jako na nudnou povinnost, ale jako na cestu ke štěstí. Příliš se naléhalo ohledně prázdnoty, na tom, že „nic necítíme“ – což je nesmysl. Jistě, nesnadná modlitba může být záslužná za předpokladu, že máme radost obětovat, za předpokladu, že přinášíme tuto oběť, abychom udělali radost, a že se těšíme z Boží a Mariiny radosti. proto božské Osoby, k nimž se modlíme, nám nemají být jen něčím teoretickým ale živými a blízkými osobami, skutečnějšími než skutečnost přímo vnímatelná.

„Modlete se, až se vaše modlitba stane radostí“ tedy znamená, že máme vytrvat, až citelně zakusíme štěstí a pokoj – a že když jsme je našli, budeme je znovu hledat a prohlubovat.

Bratr Efraim k poselství Královny míru, 25. 5. 2002

»Bravo« mi nesmí do domu

Udělal jsem jednu zkušenost. Děti kladou často otázky vzešlé ze situace. Pak je důležité udělat si pro ně čas. Sotva jsem přišel domů z práce, slyším: »Tati, musím ti nutně něco říct.«

Nemohu si lehnout, vzít noviny nebo se dívat na televizi. Snad si můžu udělat nějakou maličkost k snědku a dítě si může vylít své srdce. O hodinu později nebo večer už by to nebylo ono.

Zvláště pro rozhovory s mladými jsou takové chvíle velmi důležité. Často mezi dveřmi, někdy dokonce ve dvě hodiny v noci. Pak se chápu příležitosti. Jsou to často ty pravé hodiny, kdy jim mohu předat všechny hodnoty, které jsou důležité pro mne.

Když se naopak po příchodu ze školy zeptám: »Co bylo dneska?« většinou jen zakrouťí očima. Železo je třeba kout, dokud je žhavé. Bušit na studené, to je jen utužuje.

K tomu jednu pěknou zkušenost. Moje dcera (14) chtěla

předplatit časopis *Bravo*. Pro mě to bylo jasné: To ke mně do domu nesmí. Udělal jsem si tedy čas. Bylo to už dost pozdě večer. Probral jsem s ní časopis stránku po stránce. Pokusil jsem se jí vysvětlit, že takový druh osvěty je návodem k pornografii. Byla už skoro půlnoc. Museli jsme to ukončit. Zeptala se mě: »Tak co vlastně, můžu nebo nemůžu?« Trval jsem na svém. »To nesmí do domu.«

Přirozeně zvolala: »Ty jsi dik-tátor a není s tebou řeč!« a celá rudá hněvem vyrazila z pokoje.

Příští den, když jsem se vrátil z práce, vyslechl jsem mimoděk telefonát své dcery s jednou její přítelkyní. Věřte mi nebo ne, stejnými argumenty jako já jí včera v noci vymlouvala své přítelkyni *Bravo*. Ona si ode mne sbírala argumenty a chtěla si ověřit, zda za těmi argumenty opravdu stojím, nebo uhnu.

Podle Familie -
Weg der Kirche 2/3 2001
překlad -ra-

SLOVO BISKUPŮ K VOLBÁM

Bratři a sestry,

blížící se volby nás staví před velkou odpovědnost. Jak bude vypadat naše vlast v příštích letech, v té tak důležité době našeho začleňování se do Evropské unie? Neříkejme, že to nezávisí na nás, že jsme příliš bezvýznamní, abychom to mohli ovlivnit. I ten, kdo nepůjde volit, ovlivní konečný výsledek, vždyť tím vlastně předá svůj volební lístek někomu, kdo bude rozhodovat za něho a snad i proti němu. A my ostatní, kteří uplatnění volebního práva považujeme za svou povinnost? Zvažme ve svědomí, zda strana, které hodláme projevit svou důvěru, si ji opravdu zaslouhuje. Nepřijímejme bezmyšlenkovitě ani seznam kandidátů připravený stranickým sekretariátem, využijme svého práva zakroužkovat jména těch, kteří nejdou jen za osobní mocí, o nichž víme, že si naši důvěru opravdu zaslouhují. Je jistě snadné kritizovat vládu a politickou situaci. Ale na tuto kritiku nemá právo ten, kdo se zřídka své odpovědnosti před Bohem, kdo účast na volbách nepovažuje za věc svého svědomí.

První modlitební zpěvy v českém jazyku vyprošují požehnání pro naši vlast: *Hospodine, ulituj nás, Jezu Kriste, ulituj nás! Dej nám všem žizň a mir, hojnost a pokoj v naší zemi!* Zařaďme se do tohoto proudu modliteb dlouhých generací, a prosme i my, aby budoucnost naší země provázelo Boží požehnání! Za to se s vámi modlí a k tomu vám žehnají

Vaši čeští a moravští biskupové

I nenarozené dítě má duši, je celým člověkem

V současné diskuzi o podstatě a hodnotě lidského života před jeho narozením je stále zřetelnější: směšuje se zde matení pojmů, zkreslování skutečnosti s vytrácejícím se svědomím, s vývojovou ideologií, ateistickým materialismem, vědeckou prestiží a zájmem o zisky nebo i s pohodlnou naivitou. Jak dokázal Erich Blechschmidt, je lidský vývoj od okamžiku početí při oplodnění individuální specifický proces, který probíhá ustavičně bez přerušování. To předpokládá duši. I když není přírodovědecky uchopitelná, je nicméně zcela zřetelně poznatelná ve svých vlastnostech a svém působení. Chceme-li zprostředkovat skutečný lidský obraz, není možno ji přehlížet.

Počátek lidského života oplodněním vaječné buňky

Zůstává stále na svém místě pravda, že v prenatalním životě se vždy jedná o lidské dítě v určitém věkovém odstupňování jeho lidské existence? Buněčný biolog V. Herzog říká: »Podle poznatků biologie začíná lidský život v okamžiku oplodnění vaječné buňky. Během dvanácti hodin tvoří vaječná a semenná buňka novou sadu chromozomů. Vzniklo nové individuum.« Ještě před časem vedli vědci a politické veřejnou diskuzi, jako by tento poznatek chtěli vzít za normu svého jednání. Převážně společně prohlašovali: »Spojením vaječné a semenné buňky začíná lidský život.«

Proč nesmí být embryo pokládáno za dítě?

V indoktrinujícím způsobu mluvy sdělovacích prostředků se (až do určitého vývojového stádia) mluví o takto vzniklém lidském jedinci nikoliv jako o »dítěti«, ale o »embryu« (= anatomicky zárodek v prvním období vývoje).

»Embryo« - to zní citově lhostejně, věcně použitelně a ve srovnání s »dítětem« nikoliv jako něco »lidského« nýbrž pro mnohé spíše jako něco cizorodého. Ale každá zdravá matka se raduje ze svého vyrůstajícího dítěte, které nosí pod srdcem. Neříká: »Mám v sobě embryo.« Klademe

si otázku: Proč vůbec došlo k tomu, že se v lékařské a biologické oblasti systematicky používá výrazu »embryo«, když se jedná o nenarozené dítě?

Manipulace bez skrupulí

Vysvětlení: »Embryo« zasažené do bezcitové oblasti »věci« je možno technicky »vyrábět« a zcela samozřejmě podle libovůle používat a manipulovat. Můžeme je bez výčitek svědomí vyprodukovat ve zkumavce, když nevyhovuje a když je nepotřebujeme, můžeme je od ostatních oddělit a vyhodit. Připustilo by toto všechno docela snadno a bez zamýšlení zdravé lidské svědomí, kdybychom toto »embryo« zcela v souladu s pravdou o jeho lidské důstojnosti označili tím, čím skutečně existenciálně je, totiž jako malinké dítě? Objevuje se zde podezření, že došlo k rafinovanému zaměnění pojmů.

Podle Božího obrazu

Dnes je zcela jasně dokázáno: Člověk je člověkem od samotného počátku. Spojením vaječné a semenné buňky začíná lidský život. Ve zprávě o stvoření zjevuje Bůh stvoření nebe a země, dne a noci, rostlin a zvířat. Pak však následuje cenzura: Při stvoření člověka si Bůh neposlouží výrazem jako u už existujících zvířat. Nikoliv, člověka jako vrchol stvořitelského díla »učinil« zcela nově (»z hlíny

země« Gen 2,7) a zřetelně odlišuje stvoření člověka od stvoření všech ostatních tvorů. Stvořil ho od počátku jeho zcela samostatného »podle svého (Božího) obrazu«.

Každé embryo je již lidskou osobou

Čím se vyznačuje člověk jako vrchol stvořitelského díla? Bůh obdařil člověka podle svého obrazu nesmrtnou duší. Vdechl mu »dech života« (Gen 2,7) - nehmotnou duši. K lidské bytosti patří tedy vedle viditelného těla také neviditelná duchovní duše. To je kvalitativně nepřekonatelný odstup od zvířete, a znamená to jednoznačně »Člověk je člověkem od samého počátku«, a to v jednotě těla a duše. Na něho se pevně vztahuje Boží příkaz »Nezabiješ«. Každé embryo, každé malinké dítě, které vzniklo spojením vaječné a semenné buňky, je jako Boží stvoření od počátku člověk a osoba. Každé zničení embrya je tedy usmrcením člověka. Z této skutečnosti je třeba vyvodit jako důsledek absolutní zákaz provádění výzkumu na lidských embryích.

Duše: materiálně a empiricky neuchopitelná

Lidské individuum začíná žít v okamžiku spojení vaječné a semenné buňky, které pocházejí od rodičů, podobně jako u zvířat. Ale jeho život na rozdíl od života zvířete se neskládá pouze z tělesného života, ale i z duchovně duševní existence. Každé i nejmenší dítě se vyznačuje Bohem darovanou duší. Její bezprostřední důkaz pomocí omezených přírodně materiálních možností není uskutečnitelný. Duši nelze pozorovat ani mikroskopem, ani ultrazvukem, počítačovou tomografií nebo operační selekcí. Je zjištělná pouze z možností svého duchovního působení. Proto nám zůstávají k jeho poznání jen myšlenkové kroky ve spojení s vírou v Boha, našeho Stvořitele, a v jeho slovo.

Usmrcení jako předpoklad pro úspěšnou terapii?

V diskuzi o využití kmenových buněk vidí lékařský výzkum terapeutickou možnost léčení dosud nevléčitelných nemocí, např. mozku a jiných orgánů. Zdůvodňuje tedy zkoumání kmenových buněk a s tím spojené usmrcování embryí - živých malých dětí - křesťanskou etikou bliženské lásky. Nesmí se prý zmařit šance, že v budoucnu bude možno vyléčit dosud nevléčitelné choroby. To zní logicky, terapeuticky odůvodněné a jako by v souladu s křesťanskou bliženkou láskou. Bylo by možno tuto argumentaci přijmout, kdyby zde nebyla zásadní a rozhodující podmínka: zkoumání kmenových buněk embrya není možné bez usmrcení této malé lidské bytosti. Není však možné šířit, mlčky akceptovat, nebo dokonce podporovat takové vědomí: usmrcení člověka je žádoucím předpokladem pro terapii. Terapie jednoho člověka nemůže ospravedlnit bezpráví páchané na jiném člověku, ani tehdy ne, když je provádějí vědci na »nadbytečných bytostech«, tedy na kandidátech smrti. Dnes totiž již existují možnosti získat kmenové buňky z dospělého organismu, i když zatím s omezenou specializací.

Nezabiješ!

Kultura smrti se šíří zvláště po zavedení »pilulky po« (brání uhnízdění oplodněné buňky v placentě), spolu s potraty stále více: je tu prenatalní diagnostika, eugenická profylaxe, genová manipulace, klonování a konečně eutanázie. Ale my se s tímto zabíjením nemůžeme smířovat. Je třeba strhnout tomuto zabíjení pláštík zdánlivé svatosti a odkrýt škrabošku Zlého. Nejsou žádné »přespočetné« malé děti, pokud je nevytvoříme protipřírozenou produkcí a manipulací. Neexistují žádní »bezcevní« lidé, které je možno určit na zabití, když jim přiznáme stejnou Bohem předanou osobní cenu ja-

ko sobě. Platí Boží zákaz: »Nebizijješ!«

To je nejen křesťanské přikázání, ale je to přirozené právo. Již dlouho se šíří smýšlení, které se vysmívá základní pravdě, že i ta nejmladší a nejmenší lidská bytost je vybavena lidskou duší, odstrkuje se stranou, zamlžuje nebo ji pomlouvá. Je naprosto nutné vehementně představovat a hájit etickou povinnost chránit lidský život od samého počátku.

Jestliže věříme v Boha, Stvořitele člověka, pak také věříme, že nás stvořil jako svůj obraz. Jestliže věříme v Krista, který odevzdal svou duši Bohu a tím potvrdil její existenci, pak musíme jednoznačně stát na straně Bohem stvořeného člověka a rozhodně odmítat praktiky, které ohrožují existující lidský život.

Pravda

Svévolné zničení »embrya« i v nejranější fázi jeho života, je zničením člověka, povolání Bohem k existenci. Tento zásah násilně odděluje od těla duši jedinečně přidělenou člověku. Jak dokázal *Bleichschmidt* zcela jednoznačně dlouhodobým výzkumem, nejedná se při tom o využití nějaké »rosolovité hmoty«, nebo o zhodnocení »předlidské« bytosti zvířecí podoby v jejím evolučním vývoji. Jedná se o zcela nesporné zabít lidské osoby, kterou Bůh obdařil od samého počátku nesmrtnou duší.

Ruský spisovatel a filozof *F. M. Dostojevský* vyslovil již v 19. století ústřední nedostatky uvědomělosti naší kultury smrti a varoval: »Jestliže neexistuje duše a její nesmrtnost, neexistuje žádná ctnost. Všechno je dovoleno.« Musíme neúnavně a jednoznačně zdůrazňovat: Každá lidská osoba je od samého počátku své existence Božím stvořením obdařeným Bohu podobnou nesmrtnou duší.

*Z Der Fels 5/2002
přeložil -lš-*

Všechny klony mají genetické vady

„Všechna klonovaná zvířata mají genetické vady, jež dokazují, jak by byl hazardní pokus klonovat člověka.“ To je „překvapivý“ závěr studie skotského profesora Jana Wilmuta, který v roce 1997 „vyrobil“ klonováním ovci Dolly. Wilmut a jeho kolegové z Roslin Institute v Edinburgu totiž zjistili, že Dolly a ostatní klonované ovce se rodí s chromosomy, jež mají kratší telomery, což jsou pouzderka, jež chromosomy chrání. U normálních ovcí se telomery zkracují pouze postupem času, a tak jsou starší ovce náchylnější pro nemoci. Ovce Dolly je tím postižena už od počátku, a proto trpí předčasnou artritidou a poruchami imunního systému.

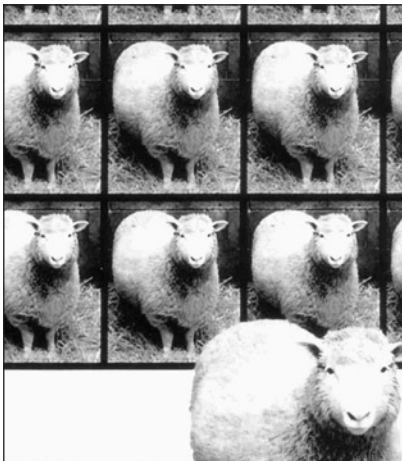
Klonované krávy zase trpí gigantismem a poruchami jak imunního, tak dýchacího systému. Klonované kočky mají čtyřikrát větší placentu, to je plodové lůžko, a abnormálně tloušťnou; tentýž příznak se opakuje u klonovaných myši.

Klonovaná prasata mají těžké srdeční vady; je ironií, že se jejich klonování ospravedlňovalo tím, že pak bude dost náhradních srdcí k transplantacím.

Příznačný je případ klonovaného telete, s velkou slávou vítaného francouzským tiskem jako další vymoženost vědy, které však po 51 dnech náhle pošlo, protože nebylo s to produkovat bílé krvinky.

O tom je jak v tisku, tak i v televizi „ticho po pěšině“. Sami badatelé z Roslin Institute zabili klonovaného beránka, protože svaly jeho plic byly tak tuhé, že neumožňovaly dýchání. „Ano, jsem zklamán,“ prohlásil v interviu pro anglický deník *Guardian* profesor Jan Wilmut, vedoucí pokusů klonování: „Vědci jsou od přirozenosti optimisté, ale v tomto případě, po tolika letech a tolika pokusech musím připustit,

že zdokonalit techniku klonování je nyní mnohem obtížnější.“ Navzdory nasazení stovek vědců, nikdo dosud nedosáhl uspokojivého výsledku. V posledních letech byly vynaloženy miliardy liber sterlingů, ale i dolarů na podobné pokusy, ale bez uspokojivých výsledků. Slouží ke cti Jana Wilmuta, že byl vždy pro

ti klonování člověka. Evropská unie to zakázala. Většina civilizovaných zemí také. A tak exhibicionistický také gynekolog Antinori ohlásil s barnumskou reklamou, že už „udělal“ klonováním člověka, což bylo financováno jedním bohatým Arabem v zemi, kde se to trestně nestíhá. Podle deníku *Asharq al-Aswat* z 8. dubna t. r. klonované dítě „jednoho bohatého Araba“, který dal Antinorimu „náramnou sumu peněz“, je už v osmém týdnu života v děloze najaté ženy. Arabský deník pak zdůrazňuje na podkladě prohlášení Antinoriho, že jsou „vyloučeny jakékoliv znetvoření nebo dysfunkce orgánů“. Tomu ale na základě tisíců a tisíců pokusů nevěří badatelé, kteří už po léta dělají vše, aby tato znetvoření a dysfunkce vyloučili. – Co se však neudělá kvůli penězům, kvůli „náramné sumě peněz“, jak se uřekl Antinori! K jaké zvrácenosti lze tak dojít, dokumentu-

je *Washington Post* téhož dne 8. dubna. Přináší článek o lesbickém páru z Washingtonu – Sharon Duchesneauové a Candy McCulloghové – které pomocí umělého oplodňování dosáhly narození hluché dcerky Johany. Obě lesbičky jsou totiž od narození hluché, a tak usilovným výběrem dárce dosáhly toho, že se před pěti léty pro jejich potěšení narodila naprosto hluchá dcerka. Prof. Dallapicola, genetik římské univerzity „La Sapienza“ byl lapidární: „Je to akt úžasně egoismu.“ A na adresu těch dvou lesbiček řekl: „Udělejme všechno, aby se děti nikdy nedozvěděly o těchto »hrátkách«. Mohly by nás poslat k čertu. A plným právem. Nelze přece programovat neštěstí pro druhého, nadto ještě pro dítě, které se bude potýkat s obtížemi, že nemá otce.“ Stále silněji se ozývá jako komentář Dostojevského výrok: „Neni-li Bůh, je možné všechno!“ Ale nejvíce na to doplatí sám člověk, nerespektuje-li mravní zásady, to zname-

ná Boží zákon vepsaný do lidské přirozenosti, do lidských srdcí i do řádu stvoření. Současné zvěsti i zlověstné údaje z genetiky stále varovněji připomínají „strom života a strom poznání dobrého i zlého“ z 1. knihy *Mojžíšovy (Gen 2,9)*.

(Vysíláno 5. 5. 2002 ve vatikánském rozhlasu)

Život Kristův (78)

LXXVIII. Charakteristiky zjevení vzkříšeného Krista

1) Známe již dobře pasáž z prvního listu apoštola Pavla Korintánům, kde Pavel jako chronologicky první zaznamenává skutečnost Kristova vzkříšení: *Vyučil jsem vás především v tom, co jsem sám přijal, že Kristus umřel ve shodě s Písmem za naše hříchy; že byl pohřben a že vstal z mrtvých třetího dne ve shodě s Písmem; že se ukázal Petrovi a potom Dvanácti. Pak se zjevil více než pěti stům bratrům najednou - většina z nich dosud žije, někteří však už zesnuli. Potom se zjevil Jakobovi, pak všem apoštolům. A po všech jako poslední jsem ho uviděl i já, nedochůdce* (1 Kor 15,3-8). Jedná se tedy o předanou pravdu, přijatou a znovu předanou pravdu. Je to pravda, která patří zcela evidentně k pokladu zjevení, které Ježíš prostřednictvím svých apoštolů a evangelistů zanechal své Církvi.

2) Ježíš zjevoval postupně tuto pravdu v době svého předvelikonočního veřejného působení. Toto tajemství se pak naplnilo ve velikonočních událostech v Jeruzalémě. Tyto události jsou historicky zcela jisté a jsou také plně tajemství. Předpovědi i samotná skutečnost události se potvrdily především v setkáních učedníků se vzkříšeným Kristem, jak to dosvědčuje Pavel i evangelia. Je třeba konstatovat, že pavlovský text prezentuje tato setkání se Vzkříšeným v obecné a souhrnné podobě. Nakonec pak Pavel připomíná své vlastní setkání s Kristem před branami Damašku (srov. Sk 9,3-6). V evangeliích máme o těchto událostech k dispozici převážně zlomkovité zprávy. Není však obtížné uchopit některé charakteristické prvky, projevující se v každém z těchto zjevení. Tímto způsobem se můžeme ještě více přiblížit k odhalení významu této zjevené pravdy.

3) Na prvním místě můžeme konstatovat, že po vzkří-

šení se Ježíš představil ženám a učedníkům prostřednictvím svého proměněného těla, které bylo produhovnělé a mělo podíl na slávě jeho duše. Nebyla při tom patrná žádná triumfalistická gesta. Ježíš se prezentoval s velkou prostotou. Hovořil se svými učedníky jako s přáteli, s nimiž se setkával v běžných situacích svého pozemského života. Vzkříšený rozhodně nechtěl jít ke svým odpůrcům a nepřítelům a chovat se jako jejich přemožitel. Neměl zájem ukázat se jim a projevit svou vlastní nadřazenost nad nimi. Nevrhal na ně blesky hněvu. Nic nesvědčí o tom, že by se s nimi setkal. Všechno to, co nacházíme v evangeliích, svědčí proti tomu, že by se ukázal například Pilátovi, který ho vydal římským vojákům k ukřižování; nebo Kaišáfovi, který si roztrhl šat, když Ježíš vyznal svou božskou osobní identitu (srov. Mt 26,63-66). Těm, kdo byli vyznamenáni jeho zjevením, se Ježíš nechal poznat ve své tělesné opravdovosti. Ukázal jim svoji tvář, své ruce, ony charakteristické rysy, které tak dobře znali, ukázal jim onen bok, který viděli probodený kopím, hovořil k nim hlasem, který tak dobře znali. Pouze při setkání se Šavlem před Damaškem světlo vyzářující ze Vzkříšeného téměř oslepilo zapáleného pronásledovatele křesťanů a srazilo ho k zemi (srov. Sk 9,3-8). Jednalo se o projev moci Toho, který již vystoupil na nebesa. Oslavený tak zasahuje člověka, z něhož si chce učinit vyvole-

ný nástroj (srov. Sk 9,15). Pavel se měl stát misionářem a evangelizátorem.

4) Je třeba podtrhnout skutečnost, že Ježíš se zjevil nejprve ženám, které byly jeho věrnými následovnicemi, a to ještě dříve než apoštolům a ostatním učedníkům, které zvolil jako nositele svého evangelia ve světě. Ženám jako prvním svěruje Vzkříšený tajemství svého zmrtvýchvstání a činí z nich tak první svědky této události. Možná tak chtěl odměnit jejich jemnost, jejich citlivost a vnímavost vůči poselství, které On sám nesl a hlásal, jejich pevnost a odvalu v hodině jeho smrti, jak ji projevily pod křížem. Možná tak chtěl projevit jeden z rysů své jedinečné lidskosti spočívající ve zdvořilosti a jemnosti, a tak se přibližoval rád k lidem, které tehdejší svět považoval za druhořadé nebo dokonce za nicotné. Připomeňme si teď jeden z textů Matoušova evangelia, který hovoří o setkání žen se vzkříšeným Kristem: *Vtom šel Ježíš proti nim a řekl jim: Buďte zdrávy! Přistoupily, objaly mu nohy a poklonily se mu. Tu jim Ježíš řekl: Nebojte se! Jděte a oznamte mým bratrům, ať odejdou do Galileje. Tam mě uvidí* (Mt 28,9-10). Rovněž epizoda zjevení Marii z Magdaly (srov. Jan 20,11-18) vykazuje rysy mimořádné taktnosti a jemnosti jak ze strany oné ženy, která byla horoucně oddána Ježíšovi, tak ze strany Mistra, který s ní jednal velmi jemně a dobrotivě. Tímto privilegiem adresovaným ženám se musí nechat inspirovat Církev, která v minulých státech mohla počítat s jejich velko-

rystostí a oddaností a mohla se opírat o jejich modlitby a jejich oběti i jejich apoštolát.

5) Některé charakteristiky těchto setkání z nich činí modelové situace duchovního charakteru, jež nastávají tak často mezi člověkem a Kristem, když se učedník cítí být navštíven nebo povolán svým Pánem. Je tu především jistá obtíž v rozpoznání Mistra ze strany těch, k nimž Vzkříšený přichází, jak je to zřejmé v případě Marie z Magdaly (Jan 20,14-16), v případě učedníků na cestě do Emauz. Nechybí rovněž pocit bázně před Oslaveným. Kristus je milován, člověk ho hledá, ovšem v okamžiku přímého setkání učedník zakouší jisté váhání a nerozhodnost ... Ale Ježíš postupně přivádí k plnému poznání a k víře jak Marii z Magdaly (srov. Jan 20,16), tak učedníky putující do Emauz (srov. Lk 24,25-48). To je typické pro Ježíšovu trpělivou a ohleduplnou pedagogii, a tak se to projevuje také při zjevení Vzkříšeného: Postupně člověka přitahuje, obrací, přivádí k plnému poznání bohatství svého srdce a plnosti spásy.

6) Velmi zajímavý je psychologický proces, jak je to patrné z popisu jednotlivých setkání se Vzkříšeným. Učedníci nejprve zakoušejí jakousi obtíž nejen uznat skutečnost vzkříšení, ale také rozpoznat identitu Toho, který před nimi stojí. Ježíš se jim jeví jako tentýž před Velikonoce, ale zároveň jako jiný. Je to proměněný Kristus. Tuší, že je to Ježíš, avšak zároveň poznávají, že není ve stejném stavu jako předtím, proto při kontaktu s Ním zakoušejí bázeň a úctu. Když si posleze s jeho pomocí uvědomují, že se nejedná o někoho jiného, nýbrž o oslaveného Ježíše, vytryskne z jejich nitra nová radost a síla, nová schopnost porozumět, milovat a věřit. Tak vychází víra na horizontu vědomí. *Viděla jsem Pána!* (Jan 20,18). Od toho okamžiku ozařuje absolutně nové

PŘEDVOLEBNÍ KURIOZITY Z BRAZÍLIE

Jeden soudce v Brazílii ve městě Rio Branco obvinil Ježíše Krista z porušení volebního zákona. V honbě za ilegální agitaci před volbami, které budou v říjnu, odhalil jeden plakát s nápisem: »Ježíš Kristus nejlepší cesta!« Domníval se, že se jedná o kandidáta a plakát vyfotografoval, protože kampaň může začít až v červnu. Teprve dodatečně zjistil, že se nejedná o kandidáta voleb, ale o náboženskou agitaci, a případ odložil.

Kath-net 5. 5. 2002

světlo před jejich očima rovněž událost ukřižování. Díky tomu to světlu odhalují pravý a úplný význam onoho tajemství utrpení a smrti, které se naplňuje ve slávě nového života. Toto světlo také bude představovat jeden ze základních prvků zvěsti o spáse, kterou apoštolové nesli od samého počátku nejprve hebrejskému lidu a posléze také všem národům.

7) Poslední charakteristikou těchto zjevení vzkříšeného Krista je to, že zejména v závěrečných setkáních Mistr svěřuje definitivně apoštolům a Církvi poslání evangelizovat celý svět. Apoštolové a Církev mají nést zvěst jeho slova a jeho milosti do celého světa. Připomeňme si zjevení učedníkům ve Večeřadle onoho prvního nedělního večera: *Jako Otec poslal mne, tak i já posílám vás* (Jan 20,21). Pak uděluje apoštolům moc odpouštět hříchy. Na břehu Tiberiadského jezera po zázračném rybolovu, jenž symbolizuje a ohlašuje plodnost misie, Ježíš chce obrátit mysl svých učedníků k dílu, které na ně čeká (srov. Jan 21,1-23). Pak definitivně potvrzuje svěření zvláštního poslání Petrovi (srov. Jan 21,15-18): „Šimone, synu Janův, miluješ mne?“ ... „Ano, Pane, ty víš, že tě miluji“ ... „Pas moje ovce!“ Jan poznamenává, že to bylo potřetí, co se Ježíš zjevil svým učedníkům po svém zmrtvýchvstání (srov. Jan 21,14). Při této příležitosti nebyli učedníci pouze zaujati jeho osobní identitou, tedy že se jedná o Pána (srov. Jan 21,7), ale uvědomovali si rovněž, že to, co se odehrálo v oněch velikonočních dnech, se týkalo každého z nich, Petra se to ovšem týkalo obzvláštním způsobem: Měli budovat novou éru v dějinách lidstva. Počátkem toho všeho byly velikonoční události a velikonoční tajemství smrti a vzkříšení Ježíše z Nazareta.

*Překlad doc. Ctirad Václav
Pospíšil Th.D. OFM*

Cestou ve vlaku ICE

»Potkala jsem ctnost nevinnosti«

Potkala jsem ji v oddělení pro těžce tělesně postižené ve vlaku ICE mezi Augšpurkem a Würzburgem, na trati, kde tento vlak jede několik hodin bez zastávky. Stála vytrvale ve dveřích ve své tmavomodré uniformě železničního zřízence.

Stála tam, spíše malá, s přátelským úsměvem ve svých velkých tmavých očích a zeptala se mě: »Mohu vám pomoci se trochu natáhnout?«

Byla jsem stejně překvapená jako zmatená; ona mě pokládala určitě za tělesně postiženou, ačkoliv jsem jí nebyla, a pouze, protože oddělení bylo prázdné, mohla jsem se zde usadit. Vzala můj obšťastněný úžas jako souhlas a šup, srazila sedadla k sobě a já jsem mohla natáhnout své unavené nohy.

Přijala jsem její pozvání a vyprávěla jsem této mladé ženě současně s poděkováním, že jsem si ce unavená po jedné přednášce, ale jinak nemám právo zneužívat oficiální péče železnice.

»Péči potřebuje každý a stá-le,« odpověděla mi a přivedla mě touto odpovědí k ještě většímu úžasu. Každopádně se ve mně probudil zájem o toto děvče, stejně tak jako její o mne. A protože všichni cestující už byli obslouženi, dali jsme se do dlouhého, dobrého rozhovoru, při kterém jsem zjistila, že jsem se s ní již vlastně dávno setkala svou brožurou »My chceme počkat«.

»To mě velmi podpořilo,« přiznala mladá žena se zářícíma očima, »protože lidé nade mnou a nad mým přítelem kroutili hlavou. Nedělali jsme z toho žádné tajemství, že naše manželství má začít až po svatbě. Až do té doby chceme žít jako zasnoubení,« vysvětlovala mi a pootáčela při tom láskyplně prstýnkem na svém prstě levé ruky. »Umíte si představit, jak jsem šťastná, že jsem našla mu-

že, který má stejné přesvědčení? Měli jsme i podobné předchozí zkušenosti, které nás přivedly k tomuto přesvědčení,« vysvětluje.

»Byla jsem osamělé dítě velkoměsta Frankfurt. Ve druhém poschodí vysokého domu jsem jako jedináček strávila u zaryglovaného okna našeho bytu mnoho času. Byla jsem nemanželské dítě a matka trávila tvrdé dny u počítače, aby nás obě užívala. Bydlily jsme naproti baru a já jsem se jako dítě mnoho naučila, když jsem pozorovala lidi, kteří tam vcházeli a vycházeli. Byl to pro mě cizí, dokonce nepřátelský svět, na který jsem se dívala. Často jsem viděla potácějící se osoby, takové, které se mlátily, a jiné, které zvracely.

Ve škole jsem se cítila cizí, i když jsem vycházela dobře se svými spolužáky. Horší to ale bylo v realce. Tady jsem byla doslova outsider. Protože všichni brali od 14 let pilulky nebo kondomy z automatů. Já jsem to neschvalovala, a když se mě ptali, řekla jsem jim proč: »Intimní život, to není něco jako sníst jablko nebo zmrzlinu. Na to je příliš posvátný! Raději zůstanu sama, než abych se vdala za opotřebovaného,« řekla jsem. Pak si na mě zasedli a vysmívali se mi kvůli kdejaké maličkosti, kvůli mým vlasům.

Byl to nesnesitelný čas, který trval až do maturity. Těž-

ce mě to poznamenalo. Tehdy jsem byla blízko uvěřit, že snad mají pravdu. Asi jsem uvězněná se svými představami na špatné lodi. Tu jsem začala hledat někoho sobě podobného a díky »Mládeži 2000« jsem také našla. Zjistila jsem, že nejsme na světě sami pro sebe, nýbrž že máme nebeského Otce, který doufá, že mu budeme sloužit podle jeho vůle.

Od té doby také vím, že mám mocného anděla strážce, který mě bez mého vědomí uchránil od bahna kolem mne. Byl zde také materiál ke čtení a také vaše brožury. Nakonec jsem zde našla i svého přítele. Příští rok, až skončí své studium, se chceme vzít a přejeme si mnoho dětí.

Nedávno jsme měli třídní setkání. Nešla jsem na ně právě ze sympatie, spíše ze zvědavosti. Z deseti děvčat, kterým teď bylo 25-26 let, byly tři znovu rozvedené, čtyři žily bez dětí s druhem (ale ne s tím prvním ze školních let). Jen dvě měly po jednom dítěti. O některých nepřítomných jsem se dověděla, že jsou těžce nemocní nebo dokonce mrtví. Taková bilance! Měla jsem sice těžké dětství a mládí, ale teď se ukazuje, že co je těžké, nemusí být vždy nesprávné.«

Objevuje se řeka Main a moje průvodkyně se loučí a děkuje mi lehkou úklonou a zářícím úsměvem své životné a zdravé tváře.

Nevinnost je dnes velice ojedinelá, ale ještě existuje. Dnes jsem ji nečekaně potkala.

Christa Mevesová

NÁRODNÍ DEN MODLITEB V USA

Od roku 1988 se vždy první čtvrtek v květnu koná v USA národní den modliteb. Je to ohlas na výzvu prvního amerického kongresu v roce 1775. Letos se sešly statisíce prosebníků na 30 000 místech USA. Před tím předčítaly v »Centru pro křesťanské občanství« významné osobnosti v osmdesátihodinovém maratónu Bibli. Ve 12 hodin byla přečtena modlitba, kterou napsal duchovní amerického senátu, farář Lloyd Ogilvie: »Znovu objevujeme, že Ty, Bože, jsi opravdu naše útočiště a síla, naše pomoc v nouzích, které nás postihly. Zasvěcujeme se ti znovu jako národ.«

Kath-net 6. 5. 2002

Skutečná tvář otce Pia (23)

»Pravý důvod, proč se Ti vždy nedaří dosáhnout dobré meditace, je však následující, a já si nemyslím, že bych se mýlil.

Začínáš rozjímání v určitém vzrušení, neklidu a strachu, a úporně hledáš téma, které by tě uspokojilo a potěšilo. Již to samo stačí, abys nenašla to, co hledáš, aby se tvoje mysl i srdce mohly klidně soustředit na pravdu, o které přemýšlíš. Pamatuj si, moje dcero, že když hledáme ztracený předmět příliš chvatně a v horečném neklidu, jistě ho nezapomeneme, i když se nám stokrát ocitl před očima a pod rukou.

Tvůj zbytečný neklid jen unaví tvou mysl a přivede Tě až k úplné neschopnosti soustředit se na body tvé meditace, vzejde z toho jakýsi pocit chladu a otupenosti zvláště v citové oblasti.

Znám jen jeden prostředek, jak předejít tomuto zlu: zapud od sebe nepokoj, který je jednou z nejnebezpečnějších pastí pro pravou ctnost a skutečný duchovní život, protože pod zdáním rozehrívání zmrazuje duši a tak ji připravuje, aby co nejdříve klesla.

Dcero moje, opakuj Ti to, co jsi už tolikrát slyšela přímo ode mne: měj se na pozoru, zvláště v čase modlitby. Nezapomínej, že milosti a radosti z modlitby nepramení na této zemi, ale splývají z nebe! Ani naše největší úsilí nám je nemůže zajistit, i když se musíme pečlivě připravovat na jejich přijetí, ovšem v klidu a v pokoře.

Měj své srdce otevřené vůči nebi a čekej na nebeskou rosu, která má skanout z výsosti! Myšlenka na to ať Tě neopouští po celou dobu modlitby, moje dcero, protože tím způsobem se přibližuješ k Bohu. Děje se tak zvláště ze dvou důvodů: za prvé se přibližuješ, abys mu vzdala patřičnou úctu a čest. A to je možno učinit, aniž bys k Němu promlouvala, a také tehdy,

když On nepromlouvá k nám. Vystačí uznat Ho za svého Boha, před kterým my, ubohé bytosti, se v duchu koříme a čekáme na Jeho rozkazy. Kolik dvořanů stálo stokrát před tváří krále nikoliv proto, aby k němu promlouvali nebo naslouchali jeho řeči, nýbrž aby prostě připomněli svou přítomnost a připravenost k plnění věrné služby. Takový postoj vůči Bohu, který se omezuje na to, když mu ukážeme, že jsme Jeho služebníci, je vlastně svatý, čistý a dokonalý.

Možná, že Tě to rozesměje, ale ujišťuji Tě, že mluvím pravdu! (Pocit humoru ho neopouští ani v nejhorším utrpení.)

Druhý důvod, proč stojíme před Boží tváří během modlitby, je, abychom s Ním rozmlouvali a slyšeli Jeho hlas skrze vnuknutí a vnitřní osvětlení. To nám přináší obyčejně velké uspokojení, protože je to pro nás velká milost, že můžeme rozmlouvat s tak mocným Pánem, který tím, že nám ráčí odpovídat, vlévá do naší duše tisíce vonných balzámů a nejjemnějších léků, které nás naplňují radostí.

Pamatuj proto, moje dítě, že jeden nebo druhý prospěch z modlitby Ti nesmí ujít.

Kdykoliv jen můžeš, vrať se k Pánu, promlouvej k Němu, zpívej hymny chvály k Jeho poctě.

Když s Ním nejsi schopna rozmlouvat, protože cítíš, že Tvůj duch je příliš vyprahlý, především se postarej, aby ses tím nesžírala. Po příkladu dvořanů slož Mu hlubokou poklonu.

On ocení Tvoji přítomnost a pochopí Tvoje mlčení, ale jindy se Tvé srdce ihned zaraduje, když Tě vezme za ruku a začne s Tebou rozmlouvat a bude se s Tebou procházet po stezkách svého sadu modlitby. A i kdyby se to nikdy nemělo stát – i když je to málo pravděpodobné, protože citlivý Otec by neměl srdce zůstat Tě navždy ve stavu očekávání – i v takovém případě se máš cítit šťastnou. Naši povinností je jít v Jeho šlépějích, a už to je pro nás příliš velká čest, že přijímá naši přítomnost.

Tak nikdy nebudeš v rozpacích a ptát se: „Co mu řeknu?“, protože když se cítíš v Jeho přítomnosti svobodná, plníš povinnost neméně užitečnou, možná

že nejužitečnější, i když se méně zamlouvá Tvým zálibám.

A tak pokud stojíš ve své modlitbě před Bohem, můžeš si být jista, že se nacházíš ve světle pravdy. Když můžeš, promlouvej k Němu, a když nemůžeš, buď přítomná a zbav se neklidu.

Pokud jde o Tvou cestu, pamatuj, že vždy bude pro Tebe nejlepší přizpůsobit se přání druhých, v daném případě tvých nejbližších. Jen tak se vyhneš nedorozumění. Moje modlitby Tě provázejí, nemohu totiž na Tebe zapomenout: stála jsi mě příliš mnoho obětí, zrodil jsem Tě pro Boha v nejtěžších bolestech. A doufám, že i Ty máš v sobě dostatek milosrdenství a nezapomeneš na toho, který zvedá kříž za všechny. Žehnám Tě z celé duše a zůstávám...«

Bez ohledu na narážku ukrytou v poslední větě a na roztržené písmo není v tomto dopise nic, co by nám umožnilo domyslet se, co se odehrálo tři dny před tím a co vyvolalo rozruch v celém okolí.

Několik týdnů nato, 13. října 1918, píše P. Pio znovu stejné adresátce:

»Co Ti mohu říct o sobě? Silné bolesti mi dávají oněmět a ochromují mě.« A dodává: »Modli se za moji duši, aby nepropadla v té strašné zkoušce.«

Opravdu, Stvořitel mu neudělil žádná vyznamenání, kterými rád označuje své přátele. Zatímco lidé si ho představují ve stavu ustavičné extáze, duše P. Pia se zmitá ve ztrápeném těle. Kristus, jeho Pán, neprožíval rozkoše, když byl přibit na hanebný kříž. Za živa přibitý v mlčení snášel hanbu a ponižení. Jednou provždy mu tak skončila jeho zamilovaná samota. Stal se předmětem zvědavosti a zkušební terénem; přestalo mu náležet i jeho vlastní tělo a stalo se až příliš výmluvným společníkem převeliké lásky. Svatá povinnost poslušnosti mu přikázala, aby se odevzdal do rukou lékařů.

(Pokračování)

BÝVALÉ PROSTITUTKY NA AUDIENCI

Generální audienci 15. května na Náměstí Svatého Petra se zúčastnilo také 500 bývalých prostitutek z celého světa. Představil je P. Orest Brunzi, který jím pomáhal, aby se zbavily svého »řemesla«. Společně prosily papeže o podporu v boji proti nucené prostituci. Jedna mladá Rumunka vyličila svou strastiplnou cestu: již ve čtrnácti letech byla odvečena Albánci a pak bitím vyhnána v Itálii na ulici jako prostitutka.

SKONČIT S NÁSILÍM NA OBRAZOVKÁCH

Svaz německých filologů požaduje okamžitý zákaz násilných scén v televizi a počítačových hrách. Místo prázdných diskuzí je třeba učinit okamžitá opatření. Podobnost mezi tím, co je možno koupit v každém obchodním domě na videu nebo počítačové hře, a mezi tím, co se stalo na erfurtském gymnáziu, je přímo úděsná.

Kath-net

Sdružení CENAP pořádá dne **4. října 2002** v Praze konferenci s mezinárodní účastí na téma **Možnosti a hranice přirozeného plánování rodičovství**. Zveme všechny, kdo se chtějí dozvědět více o přirozeném plánování rodičovství, zajímají se o vztahy v rodině a mezi manželi, sexuální výchovu mládeže, přednáškovou činnost a poradenství v této oblasti. Přednášejícími budou čeští a zahraniční lékaři, psychologové, poradci z Poraden přirozeného plánování rodičovství, lidé, kteří se zabývají sexuální výchovou dětí, mládeže a dospělých, pedagogové, lidé, kteří pracují s mládeží v preventivních programech apod. Oslovení k aktivní účasti byli i teologové a zástupci církvi.

Velmi rádi se setkáme se všemi, kterým je tato problematika blízká, chtějí se dozvědět více, případně se chtějí podělit o vlastní zkušenosti z praxe.

Blíží informace a závazné přihlášky získáte na adrese: CENAP, Trnitá 8, 602 00 Brno, tel./fax: 05/432 548 91 nebo tel: 05/433 314 70-2, e-mail: cenap@volny.cz

Chorvatsko - Gradac - ubytování apartmánového typu ve vile, 100 m na pláž, balkon s výhledem na moře - 1. 7. - 10. 7. - 2, 3, 4 lůžkové pokoje, 12 euro osoba/noc, *vlastní doprava* ● **Chorvatsko - Gradac**: Apartmán - Super Komfort (3+1), pro náročné, 4 - 5 osob, 15. 7. - 25. 7. - 70 euro za apartmán a noc, *vlastní doprava* a Apartmán - Prima (2+1) - 4 osoby, 15. 7. - 25. 7. - 65 euro za apartmán a noc, *vlastní doprava* ● **Medžugorje - klasik** - 4. 8. - 10. 8. - 1 800 Kč ● **Velký Mariánský okruh** - Fatima, Lurdy, La Saletta, Garabandal, Montserrat, Santiago de Compostela aj. - 12. 8. - 24. 8. - 10 590 Kč ● **Medžugorje - Jadran** (3x celodenní výjezd) - 13. 8. - 21. 8. - 2 200 Kč ● **Medžugorje - Jadran** - 4+4 - 11. 9. - 21. 9. - Celkem 3 450 Kč + 25 euro ● **USA - Velký okruh** - národní parky + Los Angeles, San Francisco, Las Vegas aj. - 15. 9. - 30. 9. - 48 490 Kč ● **Itálie - Řím, Assisi, San Marino** - 5 250 Kč - 16. 9. - 21. 9. ● **Indie - Nepál** - poznávací - Kalkata, Varanásí, Taj Mahal, Dillí, Kathmandu, Chitvan aj. - 5. 10. - 21. 10. - 44 990 Kč ● **Thajsko** - poznávací + pobyt - 4. 11. - 15. 11. - 32 990 Kč ● **Mexico - Guadalupe** - poznávací okruh - 21. 11. - 30. 11. - 32 990 Kč.

Avetour - Jiří Chválek, Fr. Kupky 445, Dobruška 518 01, tel./fax 0443/623 929, mobil 0602 441 670, e-mail: avetour@dobruska.cz, http://www.avetour.cz

Umělecké sdružení Elgar ve spolupráci s místními pořadateli si vás dovolují pozvat na přemiová **provedení částí oratoria Miloše Boka Svatá Zdislava** v podání 200 účinkujících za řízení Miloše Boka. Oratorium se uskuteční v neděli 9. června 2002 v 17.00 hod. - kostel sv. Petra a Pavla ve Žluticích, v pondělí 10. června 2002 v 17.00 hod. - římskokatolický kostel v Chodově u Karlových Varů, v úterý 11. června 2002 v 19.00 hod. - jezuitský kostel sv. Ignáce v Klatovech a v pondělí 17. června 2002 v 19.00 hod. - Grand Hotel Pupp Karlovy Vary. Vstupné dobrovolné.

Děkanátní pouť - volná místa - termín: 19.-31. 8. 2002
Trasa: Einsiedeln - největší poutní místo ve Švýcarsku * Lurdy - dvoudenní pobyt s ubytováním * Fatima - třídní pobyt s ubytováním a polopenzí * Montserrat - horské poutní místo ve Španělsku * La Salette - horské poutní místo ve Francii * Chamonix pod Mont Blancem - horské středisko * Sv. Mořic - návštěva hrobu křesťanského vojevůdce.
Cena: 11 500 Kč - zahrnuje cestovné, 8x ubytování, 3x polopenzi (jinak strava z vlastních zásob), záloha 6 000 Kč.
Přihlásit se je třeba co nejdříve na adresu: Farní kancelář sv. Mořice, Stojanovo nám. 5, 767 01 Kroměříž, nebo: tel. 0634/33 89 52. Zde získáte také podrobnější informace.

O prvním pátku měsíce Božského Srdce Páně L. P. 1987 odevzdal ve věku 22 let svoji duši Pánu Bohu jeho služebník **Marrek Lepil**, absolvent houslového oddělení brněnské konzervatoře ze třídy nynějšího ředitele prof. Mgr. Jiřího Besperáta. 15. výročí Markova úmrtí vzpomene při mši svaté v neděli 9. června 2002 v 9.30 hod. v kostele Neposkvrněného početí Panny Marie v Brně na Křenové ulici.
O vzpomínku a modlitby prosí rodina.

Unie křesťanských pedagogů pobočka Praha vás zve na **přednášku Víta Cigánka Trestá Bůh všechny hříchy?**, která se bude konat v úterý 11. června 2002 v 18 hod. v základní církevní škole Sester Voršilek, Ostrovní 9, Praha 1.

Liturgická čtení

Neděle 9. 6. - 10. neděle v mezidobí

1. čt.: Oz 6,3-6
 Ž 50(49),1+8.12-13.14-15
 Odp.: 23b (*Kdo žije správně, tomu ukáží Boží spásu.*)
 2. čt.: Řim 4,18-25
 Ev.: Mt 9,9-13

Pondělí 10. 6. - ferie

1. čt.: 1 Král 17,1-6
 Ž 121(120),1-2.3-4.5-6.7-8
 Odp.: srov. 2 (*Naše pomoc je ve jménu Páně, neboť on stvořil nebe i zemi.*)
 Ev.: Mt 5,1-12

Úterý 11. 6. - památka sv. Barnabáše

1. čt.: Sk 11,21b-26; 13,1-3
 Ž 98(97),1.2-3ab.3c-4.5-6
 Odp.: srov. 2 (*Hospodin zjevil svou spásu před zraky pohanů.*)
 Ev.: Mt 10,7-13

Středa 12. 6. - ferie

1. čt.: 1 Král 18,20-39
 Ž 16(15),1-2a.4.5+8.11
 Odp.: 1 (*Ochraň mě, Bože, neboť se utíkám k tobě.*)
 Ev.: Mt 5,17-19

Čtvrtek 13. 6. - památka sv. Antonína z Padovy

1. čt.: 1 Král 18,41-46
 Ž 65(64),10abcd.10e-11.12-13
 Odp.: 2 (*Tobě, Bože, patří chvalospěv na Siónu.*)
 Ev.: Mt 5,20-26

Pátek 14. 6. - ferie

1. čt.: 1 Král 19,9a.11-16
 Ž 27(26),7-8a.8b-9abc.13-14
 Odp.: 8b (*Hospodine, hledám tvou tvář.*)
 Ev.: Mt 5,27-32

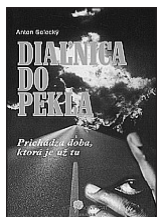
Sobota 15. 6. - nez. pam. sv. Víta nebo sob. pam. P. Marie

1. čt.: 1 Král 19,19-21
 Ž 16(15),1-2a+5.7-8.9-10
 Odp.: 5a (*Ty jsi, Bože, mým dědičným podílem.*)
 Ev.: Mt 5,33-37

Breviář pro laiky

Uvedení	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
do první modlitby dne:	9. 6.	10. 6.	11. 6.	12. 6.	13. 6.	14. 6.	15. 6.
Antifona	919	934	1389	964	1734	996	1012
Žalm	784	783	783	784	783	784	783
Ranní chvály:							
Hymnus	920	935	1673	964	1734	997	1013
Antifony	920	935	950	965	981	998	1014
Žalmy	921	936	950	965	981	998	1014
Kr. čtení a zpěv	923	938	1674	969	1735	1001	1017
Antifona k Zach. kantiku	698	939	1389	969	1735	1002	1391
Prosby	924	939	1675	969	1724	1002	1017
Záv. modlitba	698	939	1389	970	1390	1002	1391
Modlitba během dne:							
Hymnus	925	940	954	970	986	1003	1018
Antifony	925	940	955	971	987	1004	1019
Žalmy	926	940	955	971	987	1004	1019
Krátké čtení	927	943	1684	973	989	1006	1021
Záv. modlitba	698	943	1389	973	990	1006	1022
Nešpory:							
Hymnus	915	929	944	1677	975	1736	1008
Antifony	916	929	945	960	976	992	1009
Žalmy	916	930	945	960	976	992	1009
Kr. čtení a zpěv	918	933	947	1680	979	1737	1011
Ant. ke kant. P. M.	698	699	948	1390	979	1737	1011
Prosby	918	933	948	1681	979	1731	1011
Záv. modlitba	698	698	948	1389	980	1390	1012
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1260

Anton Selecký: DIALNICA DO PEKLA

Boj o pokoj – o jeho zničení – zuří všude kolem nás. Ve zmatku doby jako by lidstvo prožívalo všechny své možnosti, stavy a celé své dějinné dědictví. Mnozí neumíme tento stav rozpoznat ani hodnotit. Jsme z toho zmateni. Kniha Dial'nica do pekla se zakládá na objektivních informacích a pravdivých událostech. Její úlohou je podat obraz reálného dění na duchovním poli současného lidstva. Kniha je ve slovenštině.

Magnifikat o.z. Slovakia, brož., A5, 272 stran, 189 Kč

Panna Mária v Litmanovej:

ČAKÁM VÁS V NEBI (Kniha svedectiev 2.)

Poselství Panny Marie – Neposkvrněné Čistoty v Litmanové (1990-1995) se svědectvími o Božích zásadách v životě jednotlivců, často právě na přímluvu Panny Marie. Vydavatel se v otázkách zjevení a poselství Panny Marie, které jsou uvedeny v této publikaci, podřizuje konečnému úsudku Církve. Kniha je ve slovenštině.

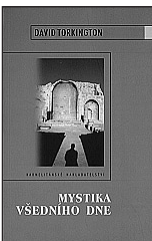
Magnifikat o.z. Slovakia, brož., A5, 272 stran, 230 Kč

David Torkington: MYSTIKA VŠEDNÍHO DNE

Kdo by se nechtěl lépe připravit na den, který se před ním otevírá? Co vše nám k tomu může pomoci, ukazuje Torkington ve své knize. Není to návod, který zaručeně zajistí úspěšné prožití dne a splnění všech vytýčených cílů. Jde spíše o malého průvodce všedním dnem, upozorňujícího na mnohé skutečnosti, které určují náš život a se kterými je třeba stále počítat.

*Karmelitánské nakladatelství,
 brož., 115x180 mm, 112 stran, 95 Kč*

Basilius Doppelfeld: ODPOUTANOST

B. Doppelfeld se zabývá třemi základními lidskými postoji – začínat, zůstat a opouštět. Ty na sebe navazují, jsou na sobě závislé a vzájemně se ovlivňují. Opouštění něčeho má co do činění s koncem jako vědomým uzavřením čehosi přechodného. Nabízejí se otázky: Co všechno už jsem vzdal, ukončil, uzavřel nebo jednoduše nechal jen tak být? Co musím ještě opustit, čemu musím odvyknout, od čeho se odpoutat? Co si musím připustit, nechat libit, čemu mám dát v sobě volný průběh? Na tyto a podobné otázky se pokouší hledat odpověď tato kniha.

*Karmelitánské nakladatelství,
 brož., 115x180 mm, 104 stran, 95 Kč*

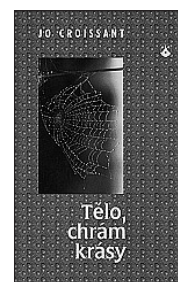

Jo Croissant: TĚLO, CHRÁM KRÁSY

Kniha se obrací ke každému, kdo chce jít dál v poznání Boha i sebe, kdo hledá harmonizující, vyvážený pohled na svůj vztah k Bohu a zároveň usiluje o nalezení vlastní identity. Jo Croissant spolu se sv. Pavlem říká: „Ano, naše tělo je skutečně místem přebývání Ducha Svatého.“ Pročíst a promeditovat její knihu tak znamená projít předstínanou chrámu, očistit se, vstoupit do chrámové lodi až ke svatostánku, v něm přijmout Boha i svou pravou identitu a takto očistěna a uzdravena přijmout vyslání k službě druhým, jimž můžeme nést Boží milost.

Autorka je manželkou Efraima, zakladatele komunity Blahoslavství (založena r. 1974). V této komunitě se Jo Croissant věnuje přípravě a vedení cyklů zaměřených na tanec a modlitbu.

*Karmelitánské nakladatelství,
 brož., zúž. A5, 200 stran, 169 Kč*

779 00 Olomouc 9
 706 43/02
 P.P.

TISK

771 11 Olomouc 1
 Dolní nám. 24
 Matice cyrilometodějská s. r. o.